

Prosinec
2010
16. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

vzpomínám si na některou z neuvěřitelně se vlekoucích nepředstavitelně nudných hodin při mém studiu na gymnáziu, kdy jsem si reálný čas proměňoval skrze mé bdělé snění na úžasné historky, které mě odváděly do všemocné říše fantazie, kde jsem se stával pánem jakékoli situace, již jsem si svou vnitřní vůlí právě vytvořil. Stává se přece každému z nás, že si svá přání zhmotňuje a nahrazuje tak jejich aktuální atraktivností šedivou, nepřijemnou, nekončící a svou nudou obtěžující právě přítomnou realitu. A právě z konfrontace mezi oněmi idealizovanými sny a běžnou – pro nás z různých důvodů nedostatečnou realitou - vznikají plány na to, jak kvalitativně proměnit naše životy. Touha žít ve světle, i když vládne tma, vedla nejprve přes využití ohně až k vynálezu žárovky. A stejně tak mít možnost dorozumět se se vzdáleným známým, partnerem, přítelem vedla pro ty, kteří neovládají telepatii, přes tamtamy, morseovku až k mobilním telefonům. Tak nedostatečné skrze sny proměňujeme na úžasné, aby se nám ono úžasné vzápětí a jenom zdánlivě absurdně proměnilo ve všední. Vždyť je-li dítě od útlého dětství vystaveno hlasu svých nepřítomných rodičů v malé krabičce zvoucí se mobilní telefon, bude již v rané dospělosti považovat tuto možnost dorozumívání se

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

byť třeba přes kontinenty za naprosto normální, ačkoliv nebude schopno vysvětlit bazální principy jejího fungování. A možná pak začne snít o tom, jak by se žilo bez neustálého vystavování se dostupnosti pro kohokoliv, kdo vlastní jeho telefonní číslo... Je naší mile lidskou přirozeností být až příliš často nespokojen s tím, co žijeme, s tím, co máme... a tak je i nadále běžné naše lidské nekončící bdělé snění.

Za pár dnů budeme u vánočního stromku zjišťovat, jak se předpoklady vyhovět tajným přáním našich blízkých přiblížily jejich snům. My si při výběru dárků představovali jejich radost a oni si pak při jejich rozbalování jistě zase představují, co všechno jsme učinili pro to, aby byli překvapeni, rozradostněni a hlavně, jak jsme byli při výběru přesvědčeni o tom, že rozumíme jejich nejtajnějším snům a přáním.

A o tom všem je naše poslední inscenace pohádkového muzikálu *Mary Poppins* - jak proměnit náš šedivý a nepříliš vlídný a bohužel i smutný svět na říši barev a skutečněných nejskrytějších krásných snů. Jsme teprve šestým divadlem na světě, které získalo práva k uvedení tohoto mimořádného divadelního představení.

Přijměte, prosím, mé dnešní předvánoční rozjímání jako nabídku k vyřešení pořízení možného kouzelného a vítaného vánočního dárku pro vaše nejbližší. Všechna prosincová představení muzikálu *Mary Poppins* jsou již beznadějně vyprodána, avšak i právě proto jsme se rozhodli tuto nádhernou inscenaci uvádět i celý měsíc leden 2011 a vstupenky na ni se mohou stát vskutku zvláštním i ojedinelým splněným přáním vašich partnerů k návštěvě události, která je přenesena do světa, v němž nad vším vítězí pozitivní energie a kde vládne fantazie bez hranic, do světa, ve kterém se i ty nejdovádňavější sny dětí a dospělých proměňují ve skutečnost – do divadla, které to všechno dokáže realizovat na maximálně dostupné úrovni – do Městského divadla Brno – na představení muzikálu *Mary Poppins!*

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno, kteří vám přejí nádherné prožití vánočních svátků, se s vámi nashledanou a nejenom při *Mary Poppins* u nás těší

Stanislav Moša
Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

ALTA

OHL ŽS

ORCHESTR MdB 18. 10. 2010

Dole uprostřed: O. Tajovský - šéfdirigent

Zleva dole: H. Ratschker, T. Prokop, J. Hladík, B. Jež, M. Novák, M. Mahdal, T. Cvejn, S. Pliska, P. Šupler, L. Pokluda, A. Mühlhansl, P. Sapák, M. Henek, M. Ziegler, M. Pavlas, M. Procházka

Zleva nahoře: J. Šimáně, R. Šmahel, M. Havlát, J. Kula, Š. Mitevová, A. Dobeš, A. Zieglerová, J. Zieglerová, B. Vachová, M. Benýšek, Fr. Školař, P. Fajtl, M. Horáčková, J. Dvořáková, D. Mitev, A. Stříbrná, J. Menšík, V. Procházka, V. Fila, M. Vaněček, J. Zumrová, M. Sobol, T. Kufhaber

Jacques Prévert

Vojákovo volno

Dal jsem svou vojenskou čepici do klece
a vyšel jsem si s ptákem na hlavě

Tak co
už se nezdraví
zeptal se velitel

Ne
už se nezdraví
odpověděl pták

Ach tak
promiňte myslel jsem že se zdraví
řekl velitel

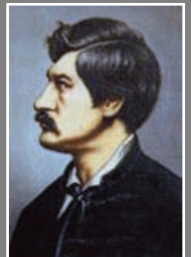
Ale prosím nic se nestalo každý se může mýlit
řekl pták

(Přeložil Adolf Kroupa)

*Upíratí nebudeme, že jest to velké štěstí, býti členem
velikého, rozšířeného národu, tak jako si mnohý malý člověk
přeje být velkým, tak jako by snad nikdo dobré vlastnosti,
moc, jmění, kdyby je mítí mohl, od sebe neodstrkoval:
z druhé strany ale slušně se od rozumného člověka
očekává, aby s osudem svým spokojen byl,
a s tím, co má, se spokojiv, nežádal toho, co mítí nemůže.*

Karel Havlíček Borovský (vl. jménem Karel Havlíček,
*1821, Borová u Přibyslavi – 1856, Praha),
český básník a novinář.

Zakladatel české žurnalistiky, satiry a literární kritiky.

Maria Baxter, ředitelka licenčního odd. Cameron Mackintosh Ltd. v Londýně, Petr Gazdík a Jiří Josek

Alena Antalová s manželem a primátor statutárního města Brna Roman Onderka

Disney's and Cameron Mackintosh's

MARY POPPINS

Režie: Petr Gazdík
Překlad: Jiří Josek

Premiéra 20. listopadu 2010
na Hudební scéně

*Stanislav Moša, primátor statutárního města Brna
Roman Onderka a náměstkyně primátora
Jana Bohuňovská*

Hudební nastudování: Dan Kalousek
Dirigenti: Dan Kalousek,
František Šterbák
Hudební supervize: Igor Vavřda
Scéna: Petr Hloušek
Kostýmy: Andrea Kučerová
Vokální nastudování: Karel Škarka
Choreografie: Lucie Holánková
Co-choreograf: Denny Ratajský
Dramaturgie: Jan Šotkovský

Lucie Holánková, Petr Gazdík a Stanislav Moša

Stanislav Moša, Alena Antalová s manželem, Kristýna Kučerová a Andrej Antonín Holoubek

Petr Gazdík, Alena Antalová a Karel Škarka

L LELKOVÁNÍ DITÝ BRANČÍKOVÉ s LUCKOU HOLÁNKOVOU

„Nechci dělat věci, kde si návštěvníci po zhlédnutí řeknou - děkujeme pěkně a už vás nechceme vidět“, říká choreografka, tanečnice a umělecká vedoucí Pražského komorního baletu Pavla Šmoka, Lucie Holánková. Tato drobná dívka toho za svůj profesní život stihla opravdu hodně, mimo jiné byla již čtyřikrát nominována na Cenu Thálie. V současné době se s elánem vrhla na muzikál *Mary Poppins*, kde připravuje choreografii. Je nadšená ze všech těch kouzel, triků a efektů, kterými je toto velkolepé představení opravdu nabitě. Zároveň je ráda, že může pracovat s dobrou partou všestranných lidí. O *Mary Poppins*, Pavlu Šmokovi, hodnému manželovi, ale i o talentových soutěžích jsme si společně popovídaly jedno pondělí odpoledne.

Dočetla jsem se o Vás, že jste prožila část svého života v Kuřimí u Brna, ale posléze zakotvila v Praze. Můžete prozradit čtenářům, jaké byly Vaše začátky právě v Brně? Je pravdou, že jste již ve 4 letech doma baletila?
Ano, mé dětství mám spojené s Kuřimí u Brna, kde jsem vyrůstala. Potom jsem chodila do baletní přípravky a následně strávila 8 let na brněnské taneční konzervatoři. Takže balet mě skutečně provázel již odmalicka. Když mi bylo osmnáct jsem se rozhodla, že zkusím konkurz do Národního divadla v Praze. A vzali mě.

Málokomu se podaří dostat hned po konzervatoři do Národního divadla v Praze. To byl skutečně úspěch!

Víte, já to ani tak nevnímala. Prostě se to stalo. V porotě seděl tehdy pan Harapes, pro mne obrovská osobnost, tehdejší šéf baletu ND. Ten chtěl, abych rovnou uzavřela smlouvu na angažmá. Nakonec jsem zde odtancovala pěkně dva roky.

Jedna známá herečka mi kdysi vyprávěla, že když předsídlila z Brna do Prahy, měla obavy z toho, že jí budou brát jako „naplaveninu“, ale nakonec byla příjemně překvapená, že to v souboru nikdo neřešil. Naopak v Brně to řešili mnohem více. Cítila jste Vy nějakou řevnivost proto, že jste z Brna?

Vůbec ne, skutečně si neuvědomuji žádnou situaci, kdy by mi někdo něco říkal v souvislosti s tím, že pocházím z Brna. A to jsme byli ryze český ansámbl. Dnes už zde tančí i spousta cizinců, takže se ty rozdíly neřeší vůbec. Praha je velké, kulturní město a většina lidí sem odněkud přišla. Já žiji s manželem v současné době v Praze, ale začínám znovu objevovat Brno a jeho atmosféru. Nacházím zde nová, mně dosud neznámá místa. Jezdím sem poměrně často. Rodiče se sice odstěhovali do Prachatic, ale mám tady hodně kamarádů a jednu nejlepší kamarádku. Zrovna teď jsme byly na slezině s holkama. Všechny už mají děti, tak jsme to rozebírali.

Takže jste vlastně přijela „načerpát informace od zkušených matek“?

Jasně, to víte, mimčo mě láká, věk už na to mám. A šikovného manžela taky.

V tom s Vámi naprosto souhlasím. Mám také ročního chlapečka a jsem z něho celá pyšná. Nemůžu si tento krásný čas vynachválit. Ale vraťme se do divadla. Jak se Vám s odstupem času jeví ty dva roky v Praze?

Najednou jsem byla svobodná. Mohla jsem si dělat, co jsem chtěla, stála jsem na vlastních nohou. Zpočátku se mi sice trochu stýskalo po rodičích, po přáteli, kterého jsem tehdy měla v Brně. Ale měla jsem svůj podnájem, kousiček od Státní opery Praha. Bylo to zase něco úplně jiného. Tak jsem se různé stěhovala a až s manželem jsem zakotvila ve svém.

A manžel je také „od divadla“?

Ano. Poznali jsme se už v Brně na konzervatoři. Byl to nejvyšší kluk z ročníku. Ale až po letech, kdy i on předsídlil do Prahy a získal angažmá v Pražském komorním baletu, jsme se začali stýkat. Nejdříve to byly taneční role a až po čase role partnerská a dnes spolu tančíme v manželství. Nicméně manžel je v současné době zaměstnán v bankovním sektoru. Chce pro nás zajistit lepší budoucnost, v divadle už nebylo kam růst. A je střízlivý, není do divadla a baletu zamilovaný tak, jako já. Jsem ráda, že alespoň jeden z nás bude mít „normální“ práci.

To je zvláštní, že by Vašeho manžela přestal balet náhle bavit?

To se říci nedá, ale asi je lepší, když jeden z manželů má civilní povolání.

A stojí nohama na zemi, že? Prý si vzal při sňatku dokonce Vaše příjmení, což v našich krajích není vůbec obvyklé. Nelíbilo se mu to jeho? Nebo se naopak zamiloval do Vašeho?

Manžel má teď vlastně už třetí příjmení. První, rodné, se mu změnilo, když byl ještě školák. Získal jméno po otčímovi. Jenže po letech otčím rodinu opustil, takže vlastně nosil úplně cizí příjmení. A naší svatbou jsme se rozhodli, že budeme pokračovat v naší rodině. Moji rodiče i babička ho zbožňují, takže se nám to zdá naprosto přirozené.

Tak to naprosto chápou, ale stejně! Tolik zajímavosti Vás

S Petrem Gazdíkem v Národním divadle při předávání cen Thálie

tu. A já samozřejmě dokážu i přitvrdit, sjednat si pořádek. Nicméně v Městském divadle v Brně jsou všichni profíci, na rozdíl od některých souborů, které jsem měla možnost poznat jinde. Tančí, zpívají, hrají, jsou všestranní. Městské divadlo prostě patří k nejlepším divadelním souborům v České republice!

Tak to je poklona! A na Mary Poppins pracujete sama, nebo máte k ruce ještě další choreografy?

Pomáhá mi velice šikovný stepař Denny Ratajský. Je tam totiž jedno velké stepařské číslo. Pak mám také asistentku Ivanou Kloubkovou, ta musí všechno znát, mít to zapsané a být schopna zkoušet i beze mne. Také některé herce doučuje prvky, které jim nejdu. Jak jsem říkala, rozdíly tam jsou, nicméně je až dojemné, jak se všichni snaží. Jsou zlatí!

V jaké fázi jste s Mary nyní?

No, blíží se premiéra, už jsme si to dvakrát projížděli společně, jinak se zatím zkoušelo odděleně. Dnes se například řešily kostýmy. Teď už to velmi rychle půjde do finále. Některá čísla jsou dost akrobatická, ale myslím, že lidé to ocení. Já jsem zatím nadšená, ale raději „klepu“, aby to tak šlo dál.

Také jste si vyzkoušela velkou filmovou roli - židovské primabaleríny Anny Balontay ve filmu režiséra Viktora Polesného „Hodina tance a lásky“. Jak jste si cítila mimo divadelní prkna?

No, na casting jsem šla s panem Šmokem a vyhráli jsme ho, přestože tam byla celkem silná konkurence, třeba lidé z Národního divadla v Praze. Získala jsem hlavní roli židovské tanečnice. Velice mě to bavilo. Celé jsem si to tam vlastně odtancovala. I když to téma bylo velice smutné - z války. Natáčelo se na různých místech, také v Terezíně. Tam mi šel skutečně mráz po zádech. Byl květen, krásné slunečné počasí, přesto to působilo děsivě, co všechno tam ti lidé museli zažít. Já bych se asi ubřečela k smrti, ten strach o své blízké. Prošla jsem si tam prohlídkovou trasu, která končí na popravisti. Hrůza. Ale zase jsem se tam potkala s příjemnými lidmi. Třeba Ester Geislerová v roli dcery gestapáka, kterou jsem ve filmu učila tančit. Ale bezesporu největší dojem ve mně zanechal Boris Rösner. On byl kdysi také tanečník, stále si mě dobíral a zkoušeli jsme spolu zvedáčky. Ráda na něj vzpomínám.

O tanečnicích se říká, že odchází ve čtyřiceti letech do důchodu. Neláká Vás třebova film? Nebo vlastně co Vás láká, jak vidíte svoji budoucnost v „tanečním důchodu“? Momentálně se naplno věnuji choreografii a Pražskému komornímu baletu. A zabírám i to veškerý čas. Taneční důchod už bohužel neexistuje. Někteří tanečníci se po skončení kariéry snaží uplatnit někde v branži jako učitelé, asistenti nebo třeba choreografové. Ale většina opustí obor úplně a najdou si normální zaměstnání. Ženy baletky většinou odchází na mateřskou a potom začínou dělat obvykle něco jiného. Já, pokud bych nedělala choreografii, tak bych asi fotila. To mě baví. Zatím to ale neřeším. Má práce mě naplňuje. Ale nejdříve by mělo přijít mateřství. Pak budu uvažovat dál.

Působíte jako pedagog na Taneční konzervatoři hlavního města Prahy, vedla jste dokonce i taneční kurzy v Bangkoku v Thajsku. Můžete porovnat?

V Thajsku, v Bangkoku jsme byli na zájezdě, konal se tam taneční festival, kterého jsme se zúčastnili. A několik dní jsem se tam věnovala malým i větším thajským dětem, které přišly na workshop. Ale bylo to krátce, nemůžu z toho nic zásadního vyzvoovat. Ale určitě to byla příjemná zkušenost. A každá zkušenost je dobrá.

Jaká byla Vaše nejzdařilejší a nejtěžší choreografie?

Moje nejzdařilejší choreografie, což můžou potvrdit i statistiky, bylo představení *Divocí koně*, které jsem připravovala na hudbu Jarka Nohavici. Dělal jsem to asi před pěti lety a teď v mém souboru jsem ji opět obnovila. Od roku 2008 jsme odehráli asi 40 repríz. Lidem se to líbí, je tam známá hudba. Chodí na to a to je důležité. Nechci dělat věci, kde si návštěvníci po zhlédnutí řeknou: „děkujeme pěkně a už vás nechceme vidět“. A nejsložitější byl pro mne asi *Sluha dvou pánů*. V jedné hodině odtančit celý příběh, který není lehký a jednoduše pochopitelný, je těžké. Musela jsem tam vložit občas i nějakou větu, abychom se „pošoupli“ dopředu. Byla to zároveň má magisterská práce na HAMU a hráme to dodnes. Lehké nebylo ani představení pro děti *Staré pověsti české*. Musela jsem to dětem podat tak, aby to pochopily.

Já jsem kdysi jako malá holka velice milovala film *Hříšný tanec a Horečku sobotní noci*. Sledovala jste jako malá také filmy s taneční tematikou? Zaznamenala jste tehdy různé „taneční vlny“ jako byla například *lambáda*, nebo jste neměla o tento druh tance zájem?:(

Můj nejoblíbenější taneční film byl *Flashdance*, ale vlastně i *Hříšný tanec*. Ale sledovala jsem všechno od *My Fair Lady* po *Horečku sobotní noci*, *Vlasy*. Lambádu jsem samozřejmě tancovala, to ani nešlo, aby mě minula. Bylo mi 12 a vrtěla jsem zadkem ostošest. Vzpomínám si, jak se tehdy maminka se mnou všude chlubil. Rodiče mě vždy podporovali a byli mi největší oporou. To je ostatně důležité.

A jaký máte vztah k modernímu tanci?

V dnešní době je tolik druhů moderních stylů, že člověk někdy ani neví, co to vlastně ty děti tančí. Občas jsem sedávala v porotách krajských i celostátních ZUŠkových soutěží a jen koukala. Ale podstatné je, že děti něco dělají, aktivně fungují a nesedí jen u počítačů. A pokud mají k tomu oporu v rodině, tak je to jen dobře.

Děkuji za milý rozhovor.

Foto: jef Kratochvíl

Disney's and Cameron Mackintosh's

MARY POPPINS

Režie Petr Gazdík

Strhující muzikálová show
plná kouzel 6. – 31. ledna
na Hudební scéně

Jiří Mach

*Jiří Mach
Simona Šeligová*

SOFOKLES OIDIPUS KRÁL

REŽIE A ÚPRAVA
STANISLAV MOŠA

PREMIÉRA
30. a 31. ŘÍJNA 2010

Simona Šeligová

PŘEKLAD
JAN SKÁCEL

SCÉNA
JAN DUŠEK

KOSTÝMY
ANDREA KUČEROVÁ

HUDBA
ZDENEK MERTA
KAREL ŠKARKA

HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ
KAREL ŠKARKA

ASISTENT REŽIE
JAN MAZÁK

DRAMATURGIE
JIŘÍ ZÁVIŠ

*Ivana Vaňková,
Jiří Mach*

Foto: jef Kratochvil

**JIŘÍ
MACH**

ČERT TĚ VEM

AŽ BUDU STARÝ CHLAP, TAK ZASE OBLEČU KROJ...

Telefonickou domluvu na tom, kdy se sejde-me, přerušilo na chvíli krmení malého Jiříčka. Jeho otec, herec Jiří Mach totiž žádné problémy s dělením „ženských“ a „mužských“ prací necítí. A zatímco na jevišti si právě užívá velkou roli krále Oidipa, v civilu ho maximálně naplňuje ta otcovská. Synovo narození, to byl zatím nejhezčí den mého života, přiznává bez okolků sympatický vysoký brunet.

Po Králi Oidipovi, jehož prokletím se stává naplnění dávné věštby, asi ani nelze začít jinak. Věříte na věštby, na hádání z ruky, karty či kávovou sedlinu a jiné věci, z nichž lze vyčíst, co nás čeká a nemine?

Nevěřím. Já opravdu na takové věci nevěřím. Nebo možná zatím ne, nepotkalo mne dosud nic takového, co by mne přimělo změnit názor.

U kartářky jsem nikdy nebyl, zatímco třeba moje sestra ano. Ale ani nevím, jestli se jí něco z toho splnilo. Už to taky bylo dávno.

A myslíte si, že nějaká věštba či proroc-tví může ten konkrétní osud přivolat?

Možná ano. Když vám někdo něco takové-ho řekne, člověk tomu asi chce věřit a spíš si to nějak vsugeruje.

Měl byste strach, kdyby jste věděl, že Vás má čekat něco zlého?

Možná i kvůli tomu takové věci nevyhledávám. Proč se trápit déle, než je nutné?

Kdybyste věděl, co Vás čeká, měnil byste něco na svém životě?

Stejně to nejde. Vždycky se najde něco, co by člověk udělal jinak, jak v osobním životě, tak v práci. Přichází to však až za několik let, se zkušenostmi, kdy si člověk začne říkat, jo, to jsem tenkrát mohl udělat jinak. Můžete se tím akorát trápit, už to nenapravíte.

Nelítujete třeba, že jste se dal na herec-tví?

To už vůbec ne. Sice to všechno byla spíš shoda okolností, ale stejně jsem právě k tomu povolání inklinoval od malička. Nechal jsem fotbalu a chodil raději na klarinet nebo tancovat do folklorního souboru Břeclavan. To jsem měl moc rád. Dodneška se na ně chodím alespoň dívat, i když už s nimi netancuji. Až budu starý chlap, tak zase obleču kroj a budu třeba učit děcka v Břeclavánku...

Nikdy jste se nestyděl chodit v kroji? Mnozí lidé se na to dívají skrz prsty...

Nikdy. Možná v pubertě jsem chvíli měl problém, ale jinak ne. Naopak čím jsem starší, tím víc jsem na to hrdý a vážím si toho.

I Jiříček bude mít brzy svůj kroj. Babička se nás už přišla ptát, jestli nám nevdá, že mu ho šije. Nejenže nevdá, hrozně se na to těším, až v létě začne capat v kroji.

Kromě Břeclavanu jste byl také členem po-měrně proslulého amatérského divadla

*S Radkou Coufalovou
v hudební baladě
Markéta Lazarová,
režie:
Stanislav Moša*

Se Svetlanou Slovákovou
v muzikálu *Probuzení jara*,
režie: Stanislav Moša

Regina. Jak jste se k tomu dostal?

Když jsem chodil na gymnázium, navštěvoval jsem gymnaziální pěvecký sbor Polyfonka. To mi dalo hrozně moc co se týká pěveckého řemesla. Regina, to bylo trochu jiné, potřebovali jsme se spíš ulít ze školy a každý chlap tam byl vzácností... Ale vážně, bavilo mne to, zažil jsem tam krásné věci. Musím se na ně někdy přijít podívat.

Kdy jste se rozhodl pro studium na JAMU?

Dělali jsme s Břeclavánem společný projekt se Zuzanou Lapčíkovou. A ta mi řekla, že to mám zkusit.

Dostal jste se hned napoprvé?

Ne. Napřed jsem si ke zkouškám šel zjistit, co vlastně ten muzikál obnáší. Ale druhý rok už jsem se na to připravil, i když jsem moc nepočítal s tím, že se dostanu. Bral jsem to tak padesát na padesát, navíc už jsem studoval na Filozofické fakultě religionistiku.

Není Vám líto, že jste pak z Filozofické fakulty odešel?

Když mám víc volna, koketuji s tím, že bych si ještě nějakou školu dodělal. Ale volný čas už jsem dlouho neměl... Když jsem končil JAMU, říkal jsem si, že by to bylo dobré i proto, že herectví je nejistá profese, v tomto oboru chvíli práci máte a pak ne, aniž to někdy můžete ovlivnit. No hlavně bych si teď konečně rád dodělal státnice z angličtiny.

Ze školy jste dostal angažmá rovnou v MdB?

Byl to vlastně plynulý přechod. Už jsem tu tehdy asi dva roky hostoval, tak kam jít, že. Když se nad tím zamýšlím, tak ale ani nevím, jestli bych chtěl někam jít. Jsem rád, že jsem tady.

Někdy po představení diváci tleskají, ale kritici nadšení nejsou. Na co dáte víc, na lidi v hledišti, nebo na recenze?

Ani na jedno z toho. Já sám musím být přesvědčený, že jsem odvedl dobrou práci. A premiérou nic nekončí. Například teď má-

me po premiéře *Krále Oidipa*, byl jsem nervózní, ale máme to za sebou. Čekají nás další reprízy a tak si to o to víc budu snažit užít na jevišti. Vždycky je co zlepšovat, to je moje motto, za tím si stojím. Oidipus pro mne znamenal určitě největší herecký úkol a vždycky se najdou věci, které bych mohl změnit, aby to bylo pravdivější, lepší, aby to mělo vzestupnou tendenci. Tvůrčí proces přetrvává.

Které z představení, v nichž hrajete, Vám nějak výjimečně přirostlo k srdci?

Z muzikálů jsem měl rád *Baladu o lásce*, teď je můj nejoblíbenější titul *Probuzení jara*. Zejména kvůli vztahu rodičů a dětí. To je logicky téma, které mne oslovuje také v *Mary Poppins*, kde hraje moje žena (Radka Coufalová). Rodiče nemají čas na své potomky a ti

jim to vracejí. V poslední době jsem i já měl práce jak na kostele, chci se rodině věnovat, ale čas chybí. Večer si to pak vyčítám, těším se, že zítra mám volno, ale pak do toho zase něco vzele. Naštěstí máme ty babičky, které se můžou přetrhnout, málem abychom psali pořadníky. Takové štěstí také každý nemá.

Už jste se setkali s manželkou i jako herečtí partneři na jevišti?

Vlastně jako manželé ještě ne. Oba jsme hráli třeba v *Markétě Lazarové* nebo *Mam'zelle Nitouche*, ale to bylo ještě před svatbou. Sám jsem zvědavý, jaké to bude, až budeme něco zkoušet jako manželé. Zatím si alespoň nemusíme práci tahat domů.

Vystudoval jste muzikál, ale máte už za sebou i poměrně velké činoherní role. Před Oidipem například Kristiána v Cyranovi. Čemu dáváte přednost?

Když je to dobrá příležitost, dobrá práce, je to jedno. Muzikál je i díky tomu, že jsem tancoval a zpíval, víc moje kopyto, ale zaplatpánbůh, že dostávám příležitosti v činohře. To, co v činohře

V muzikálu *Balada o lásce*,
režie: Petr Gazdík

**S Martou Prekopovou
v muzikálu *Balada o lásce*
režie: Petr Gazdík**

musíte vyjádřit slovy, můžete v muzikálu vyzpívat písní, protože dobře napsaná a zazpívaná píseň působí i díky hudbě více na emoce a může někdy být lepší než dvacet monologů. Je hodně krásných rolí, které jsem četl nebo viděl, ale žádnou vysněnou nemám. Ale mám sedmadvacet, tak třeba si je ještě zahrají.

Když jsem Vám volala, právě jste krmil syna Jiříka. Nevadí Vám takové „ženské“ práce?

Co to je, ženské práce? Jirka přišel na svět císařským řezem, takže ho lékaři poprvé dali do náruče mně. Napsal jsem mu jméno Mach na nožičku, byl to nejhezčí den mého života, bylo to, jak se říká - nejvíc. A teď si to užívám – krmím, přebaluji, když na to přijde. Jura je zlatý.

Plánujete další potomky?

Radka má z prvního manželství šestapůlletého Matyáška, Jiříčkovi bude deset měsíců, určitě chceme ještě alespoň holčičku. Já pocházím z velké rodiny, tak klidně i pět dětí. Nebudeme plánovat kdy, ale jedno ještě určitě a když se z toho nezblázníme, tak i víc.

Pocházíte z Podluží, na webu divadla se vyznáváte z toho, že máte rád víno. Preferujete ho před jiným alkoholem?

Jednoznačně, když alkohol, tak víno. Máme s tátou vinohrad, tak dělám

me vinisko. I když mým úkolem jsou zatím hlavně ty dělnické práce, sklídit, popresovat, alchymii nechávám na tatkově. Asi bych víno už udělal taky, ale ne dobré. Je to hodně o zkušenostech, když táta převzal vinohrad po dědovi, napřed jeden rok udělal dobré, druhý horší a teď už mu to jde celkem slušně. Určitě mě to ale baví a těším se, že přijde doba, kdy se tomu budu moci věnovat víc.

Máte nějaké rituály, které dodržujete?

Půl na půl. Když mám z něčeho dobrý pocit, tak se pak snažím ty věci dělat stejně, ve stejném pořadí si třeba nachystat kostým, zajít na kafičko do rekvizitárny, přečíst si noviny a podobně. Ale nakonec na to stejně zanevřu, protože každý den je jiný a každé představení je jiné.

A co herecká pravidla a pověry?

Ty dodržuji. Při generálce nesedám do první řady, ani před režiséra, nechodím na jeviště v civilních botách, nejím na něm ani nepiji, nepískám v divadle. Nedělám to ale z pověrčivosti, všechno to vnímám jako jakousi stavovskou čest, jestli se to tak dá říct.

Představení *MdB* jsou vyprodaná, stojí se tu u pokladny fronty. Máte dojem, že jste populární herec?

Ani ne a vyhovuje mi to, neřeším to.

Co televize, film, reklama?

Nějaké nabídky na reklamy jsem měl, ale zatím jsem nenašel důvod, proč je dělat. To neznamená, že za pár let nebude všechno jinak, netuším, jaké okolnosti mne mohou dohnat k tomu nebo onomu. Třeba peníze. Párkrát mi volali kvůli konkursu na film či seriál, ale musel jsem hlídat malého, nebo jsem hrál představení, nebo to bylo v Praze a těžko bych stíhal. Mě baví divadlo. Jestli to má přijít, tak to přijde, pak se bránit nebudu... Jestli to nakonec nemám přece jen v nějaké věštbě, pak se stejně neubráním, ne?

Jiřina Kubešová, foto: jeř a Tino Kratochvíl

**S Igorem Ondříčkem
v pohádkovém muzikálu
Sněhurka a sedm trpaslíků,
režie: Stano Slovák**

Hudební
scéna
26. a 27. XII.

Sněhurka a 7 trpaslíků

Na motivy pohádky bratří Grimmů napsali
KAREL CŮN
STANO SLOVÁK
JAN ŠOTKOVSKÝ
PETR ŠTĚPÁN

*Královsky se pobavte na známé, přesto v našem
vyprávění originální pohádce!*

Období svátků prožívají nejvíc děti - rok co rok jim rozdává Ježíšek dárky. Letos se rozhodl nadělovat i v našem divadle, a to v podobě bláznivé hudební pohádky *Sněhurka a sedm trpaslíků*, inscenace, která vykouzlí úsměv na tvářích všech, nejen těch nejmenších... Okouzlující příběh bratří Grimmů známe všichni, do té naší pohádky se ale vešla ještě mnohá překvapení, a tak je vyprávění ještě o kapánek zamotanější, dobrodružnější a přitažlivější. Je tu půvabná, roztomile naivní Sněhurka, zlá Macecha je díky šťastně zvolenému mužskému obsazení démonická i komická zároveň a trpaslíkům to skvěle ladí, i když mají o víc než pár čísel nad průměr. A dobrých nápadů je v inscenaci přehršel. Nechybí tu lákavý ztřeštěný humor a melodicky chytlavé písničky si zcela jistě budete pobrukovat ještě dlouho po představení... Originální podívána vhodná pro všechny, od capartů až po dědečky s babičkami!

Režie: Zbyněk Srba

Scéna: Jaroslav Milfajt

Kostýmy: Andrea Kučerová

Hudba a hudební nastudování: Dalibor Štrunc

Dramaturgie: Jan Šotkovský

BETLÉM

Pastorála
aneb Hry vánoční

1., 7., 8., 19. – 21. prosince na Činoherní scéně
1. 12. slavnostní křest nového CD

STEFAN VÖGEL: DOBŘE ROZEHRANÁ PARTIE

Závěr roku na Činoherní scéně bude patřit brilantní konverzační komedii původem rakouského současného autora Stefana Vögela. Jedenačtyřicetilý dramatik žijící dnes v Lichtenštejnsku ve své první hře *Eine gute Partie* z roku 2002 vytvořil poutavý příběh ze života dvou seniorů, kteří se pravidelně každý týden scházejí na šachovou partii. Stefan Vögel se do povědomí

podyň, které ovšem ve Fredově domácnosti nikdy nevydrží déle než týden. Protože Fred je zkrátka bytost, se kterou se nedá žít. Až jednoho dne se jeho život otřese v základech – energická italská hospodyně Rosalinda se s jeho morousovitostí zkrátka nesmíří a začne s ním hrát podle svých vlastních pravidel. A světe div se, ono se to snad Fredovi nakonec líbí... Až na to, že Rosalinda odkryje tajemství Fredovy a Waltovy partie – a nakonec se právě ona stane tou dámou, o niž se v této partii hraje.

Brilantně napsaná a hluboce lidská konverzační komedie poskytuje výjimečné herecké příležitosti, z nichž ta ústřední je svěřena první dámě českého divadla – paní **Zdeně Herfortové**. Těmi, kdo se utkají o její přízeň jsou další dvě výjimečné herecké osobnosti, které se touto inscenací vracejí na jeviště, kde v polovině šedesátých let jejich herecká dráha začínala – **Jaroslav Dufek** a **Ladislav Lakomý**. K této výrazné trojici se přidá ještě **Viktor Skála** v roli poněkud neurotického syna Leonarda a **Hana Kovářiková** jako jedna z obětí Fredovy výbušné povahy.

V režii **Stanislava Slováka** vznikla velmi svižná inscenace nabízející pověstný herecký koncert, který by si neměl žádný příznivec dobrého hereckého divadla nechat ujít!

*Klára Latzková,
foto: jef Kratochvíl*

PŘIPRAVUJEME

širší veřejnosti dostal především jako kabaretiér, v Rakousku je velmi oblíbený a uznávaný. Vedle *Dobře rozehrané partie* je autorem dalších osmi dramatických textů, především komedií, v nichž se věnuje analýzám mezilidských vztahů, které odrážejí pocity soudobých lidí různého věku.

Hlavní postavou naší hry je Fred Kowinski, nerudný válečný veterán, zatrpklý stárnoucí vdovec, který není schopen vyjít takřka s nikým, kromě starého kamaráda z války - Walta. Fredův syn Leonard se snaží s otcem marně nalézt společnou řeč a pomáhá mu alespoň prostřednictvím hos-

Stefan Vögel

DOBŘE ROZEHRANÁ PARTIE

brilantní konverzační komedie

Co si počít, když je váš otec nerudný válečný veterán, zatrpklý stárnoucí vdovec, který není schopen vyjít takřka s nikým, kromě starého kamaráda Walta, který k němu každý čtvrtek už po třicet let přichází na partii šachu? Leonard Kowinski svůj boj o srozumění s otcem Fredem dávno vzdal – až na hospody, které mu stále přičinlivě dodává a které ve Fredově domácnosti nikdy nevydrží déle než týden. Protože Fred je zkrátka bytost, se kterou se nedá žít. Až jednoho dne se jeho život otřese v základech – energická italská hospodyně Rosalinda se s jeho morosovitoušátkrátka nesmíří a začne s ním hrát podle svých vlastních pravidel. A světe div se, ono se to snad Fredovi nakonec líbí... Až na to, že Rosalinda odkrývá utajené tajemství Fredovy a Waltovy partie – a nakonec se právě ona stane tou dámou, o níž se v této partii hraje. Brilantně napsaná a hluboce lidská konverzační komedie soudobého rakouského autora žijícího v Lichtenštejnsku, kterou uvedeme v režii Stano Slovák, poskytuje výjimečné herecké příležitosti, z nichž tu ústřední – roli Rosalindy - vytvoří první dáma českého divadla, paní Zdena Herfortová!

Režie: Stano Slovák

Hrají: Zdena Herfortová, Jaroslav Dušek, Ladislav Lakomý, Viktor Skála, Hana Kovářková

Sofokles: OIDIPUS KRÁL

Geniální dílo z doby před dvěma a půl tisíci lety bývá pokládáno za nejdokonalejší antickou tragédii vůbec a tvoří jeden z vrcholů světového dramatu všech dob: plnokrevně vášnivý a vpravdě nadčasový příběh o zločinu a trestu, viny, sebezpoznaní a odpovědnosti nabízející mimořádné herecké příležitosti. Thebský vladař Oidipus pátrá po příčině, pro kterou Theby sužuje mor; podle dělské věšty jde o boží trest za nepotrestanou vraždu předchozího krále Laia. Oidipus, rozhodnutý odhalit pravdu a vykonat pomstu, objevuje krutou minulost a při jejím poznání prohlédnuv a poznáv pravdu, sám oslepe. Příběh Oidipa je příběhem o síle osudu, naplněného se právě skrze skutky, jimiž se mu lidé snaží vyhnout. Příběhem jedince, který platí za zločin proti řádu, ačkoliv tento zločin spáchal nejen nevědomky, ale dokonce proti raci-

HRAJEME

onální vůli své i všech ostatních zúčastněných. *Oidipus král* však není pouze dramatickou analýzou individuálního svědomí, obsahuje i úžasný sociální rozměr. Trebaže byl ústřední a prvotní zločin spáchán bezděky, stal se reálným narušením rovnováhy řádu světa. A je neodkladnou povinností Oidipa jako vladaře, tuto rovnováhu opět nastolit, a to i za cenu sebeznížení. Sofokles vytvořil věčně nalahavé rezonující drama o dialektice života člověka a univerza, které může být vůči jedinci nesmírně kruté, nikdy se však nesmí stát panstvím náhody a zvěle.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach, Ivana Vaňková, Viktor Skála, Josef Jurásek, Jan Mazák, Michal Isteník, Jaroslav Matějka, Zdeněk Bureš, Miroslava Kolářová, Irena Konvalinová, Kateřina Krejčířová, Tereza Martinková, Martin Křížka, Karel Škarka, Jakub Uličník, Jakub Přezbinda a další.

Václav Cejpek, Zbyněk Srba, Jan Šotkovský, Dalibor Štrunc: BETLÉM

Vánoce - jeden z příběhů, na kterém stojí naše civilizace, příběh o narození Ježíše Krista. Příběh, který nutká a vyvíjí k znovupřítomňování i na divadelních prknech. Příběh, který si Městské divadlo Brno nechťelo a nemohlo nechat ujít, u kterého nemohlo dopustit, aby chyběl v jeho repertoárové nabídce. Autorský tým (jehož součástí kromě režiséra Zbyňka Srby byl i rektor JAMU Václav Cejpek, dramaturg inscenace Jan Šotkovský a hudebník Dalibor Štrunc) se však rozhodl nesáhnout po existujících lidových hrách a montážích z nich, ale vykročil cestou nepoměrně riskantnější. A sice cestou koláže, která nechce jen na divadle oživit libežnost ješitků, ale nahlédnouto betlémský příběh z více úhlů, zařadit jej do širšího biblického kontextu, vzrušovat současným pohledem, provokovat montážně zdánlivě nesourodých prvků. Tak se v textu inscenace *Betlém* kromě starozákonních a novo-

zákonních motivů a fragmentů z českých lidových her objevují i překlady z lidových her polských, valašský písňový folklór, songy skupiny Címbal Classic, texty Franze Werfela, Milana Růfuse nebo Ladislava Fuksa. Cílem však není destrukce vánočního příběhu – je jím sugestivní zážitek, bohatá a poutavá podivná, která nahlédne nou historiku, kterou zdánlivě všichni známe (ale známe ji opravdu?) ve vzrušivé nečekaném světle. Narodil se Kristus pán ovšem chybět vskutku nesmí a nebude. Nedílnou součástí představení je i hudba Dalibora Štrunca nahraná souborem Címbal Classic, která volně vychází nejen z moravských vánočních tradic. Baladistnost příběhu podtrhují na scéně i dvě živé kapely (hudecká a klezmerská) a děti souboru Primavera.

Režie: Zbyněk Srba

Hrají: Ladislav Kolář, Mária Lalková, Petr Štěpán, Michal Isteník, Eva Ventrubová, Milan Němec, Viktor Skála, Lukáš Hejlik a další.

KŘÍDLA 2009/2010

slavnostní vyhlášení divácké ankety

Po celou divadelní sezonu mohou příznivci Městského divadla Brno prostřednictvím anketních listků zveřejňovaných v časopisu *Dokorán* hlasovat pro svého nejoblíbenějšího herce, herečku, ale také režiséra, výtvarníka, hudebního skladatele i jednotlivou inscenaci. Jeden z prosincových dnů pak v divadle už tradičně patří slavnostnímu vyhlášení výsledků divácké ankety, která nese název *Křídla*. Každý takový večer se nese ve slavnostním duchu, každý rok je jiný, neopakovatelný a doufejme, že i nezapomenutelný. Vaší oblíbení umělci se totiž vždy předvedou v docela jiném světle, než je všichni známe! Večer nejen plný lesku, ale také mnohých překvapení, zajímavých zážitků a vtipných gagů, je oceněním hereckých výkonů v inscenacích uplynulé sezóny a ze strany herců naopak poděkováním za přízeň diváků. Neboť světla ramp jen pomyslně oddělují dva světy, které jsou součástí jednoho světa – světa divadla, k němuž neodmyslitelně patří herci na jevišti a vy, diváci v hledišti. I večer s *Křídly* je tu především pro vás.

Scénář a režie: Igor Ondříček

**H U D E B N Í S C Ě N A
ADVENT A ANDĚLÉ**

benefiční adventní koncert

Již po osmé pořádá Nadační fond NIKÉ na Hudební scéně Městského divadla Brno benefiční adventní koncert, jehož výtěžek bude věnován potřebným. Na večeru plném hudby i smíchů vystoupí populární herci, zpěváci i hudebníci. Svou účasť přislíbili: Karel Gott a Lucie Bílá, Davide Mattioli, pěvecký sbor BU-DU /Buchlovický důchodák/, pěvecký sbor KAMPANELA, sólisté a orchestr Městského divadla Brno.

Scénář a režie: Petr Gazdík

P. L. Traversová, Richard Sherman, Robert Sherman, Julian Fellowes, George Stiles, Anthony Drewe

MARY POPPINS

rodinný muzikál / česká premiéra

Městské divadlo Brno přichází ve spolupráci s Cameron Mackintosh Ltd. a produkci Walt Disney s rodinným muzikálem *Mary Poppins*, českým divákům známým v první řadě díky remaku proslulého filmu z roku 1964, ovceněného pěti Oscary. Ten vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové.

Náš příběh se odehrává v Londýně konce 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na práni malých dětí Banksových, jimž rodice neuváží příliš pozornosti. Tato dokonalá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií a zcela převrátí přísný rád Banksově domu natolik, že nakonec dokáže proměnit i samotné rodiče. Protože jak říká sama Mary: „Stačí jen chtít a rázem vše je možné!“

Největší muzikálový producent všech dob, sir Cameron Mackintosh čekal na možnost převedení filmové verze do divadelní podoby celých 40 let. Zcela jedinečnou divadelní show doplnil novými písněmi a vytvořil mimořádně vypravou podivnou, která sklíší úspěchy v Londýně i na Broadwayi. Městské divadlo Brno se díky svému světovému renomé stalo teprve 6. divadlem světa, kterému byla pro uvádění tohoto úžasného muzikálu exkluzivně povolena licence.

Režie inscenace se chopil Petr Gazdík, držitel Ceny Thálie za rok 2010. Choreografie se ujala Lucie Holánková, scénografie je dílem Petra Hlouška. Těšit se lze na strhující hudební show plnou magie, náročná taneční a stepařská čísla a samozřejmě na úžasně představitelky titulní role: Alenu Antalovou, Radku Coufalovou o Johanu Gazdíkovo.

Dále hrají: Dušan Vitázek nebo Denny Ratajský, Martin Havelka

PROSINEC

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.12.	středa	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	R2010
19.30		Betlém	
2.12.	čtvrtek	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
4.12.	sobota	Robin Haydon	
19.30		Dokonalá svatba	
5.12.	neděle	Jaroslav Zák, Hana Burešová	
15.00		Škola základ života	
5.12.	neděle	Jaroslav Zák, Hana Burešová	
19.30		Škola základ života	
7.12.	úterý	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	Z2010
19.30		Betlém	
8.12.	středa	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	T2010
19.30		Betlém	
10.12.	pátek	Stefán Vögel	veřejná generálka
14.00		Dobře rozehraná partie	
11.12.	sobota	Stefán Vögel	premiéra, P
19.30		Dobře rozehraná partie	
12.12.	neděle	Stefán Vögel	
19.30		Dobře rozehraná partie	
13.12.	pondělí	Sofokles	AB1
19.30		Oidipus král	
14.12.	úterý	Sofokles	C2
19.30		Oidipus král	
15.12.	středa	Stefán Vögel	AB3
19.30		Dobře rozehraná partie	
16.12.	čtvrtek	Sofokles	C4
19.30		Oidipus král	
17.12.	pátek	Francis Veber	
19.30		Bílec k večeri	
18.12.	sobota	Stefán Vögel	AB6
19.30		Dobře rozehraná partie	
19.12.	neděle	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	
15.00		Betlém	
19.12.	neděle	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	
19.30		Betlém	
20.12.	pondělí	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	
18.00		Betlém	
21.12.	úterý	V. Cejpek, Zb. Srba, J. Šotkovský, D. Štrunc	X2010
19.30		Betlém	
22.12.	středa	Slavnostní vyhlášení divácké ankety	
18.00		Křídla 2009/2010	
26.12.	neděle	Jaroslav Zák, Hana Burešová	
19.30		Škola základ života	
27.12.	pondělí	Stefán Vögel	A1
19.30		Dobře rozehraná partie	
28.12.	úterý	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
29.12.	středa	Robin Haydon	
19.30		Dokonalá svatba	
30.12.	čtvrtek	Stefán Vögel	A4
19.30		Dobře rozehraná partie	
31.12.	pátek	Stefán Vögel	
18.00		Dobře rozehraná partie	
		Slavnostní silvestrovská premiéra	

ZÁJEZDY: 6. prosince hostuje Městské divadlo Brno s muzikálem *Cikáni jdou do nebe* v Hradci Králové, 15. prosince s komedií *Charleyova teta* ve Znojmě a 17. prosince s muzikálem *Jesus Christ Superstar* ve Zlíně.

HUDEBNÍ SCÉNA

1.12.	středa	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	A3/AB3
2.12.	čtvrtek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	A4/AB4
3.12.	pátek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
4.12.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
15.00		Mary Poppins	
4.12.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
5.12.	neděle	Adventní koncert	
17.30		Advent a andělé	
6.12.	pondělí	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
7.12.	úterý	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
8.12.	středa	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
10.12.	pátek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	A5/AB5
11.12.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
12.12.	neděle	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
15.00		Mary Poppins	
12.12.	neděle	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	D/E7
13.12.	pondělí	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
14.12.	úterý	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
15.12.	středa	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
16.12.	čtvrtek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Siles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
18.12.	sobota	A. Lloyd Webber, T. Rice	
19.30		Jesus Christ Superstar	
19.12.	neděle	A. Lloyd Webber, T. Rice	
18.00		Jesus Christ Superstar	
20.12.	pondělí	A. Lloyd Webber, T. Rice	
19.30		Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
21.12.	úterý	A. Lloyd Webber, T. Rice	
18.00		Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
22.12.	středa	Vánoční koncert	
15.00		Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
22.12.	středa	Vánoční koncert	
18.00		Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
23.12.	čtvrtek	Vánoční koncert	
18.00		Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
26.12.	neděle	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
14.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
27.12.	pondělí	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
18.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
28.12.	úterý	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
29.12.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
30.12.	čtvrtek	Jiří Záček, Zdeněk Merta	
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
31.12.	pátek	Jiří Záček, Zdeněk Merta	
17.00		Ptákoviny podle Aristofana	
		Slavnostní silvestrovské představení	

ČINOHERNÍ SCÉNA

2.1.	neděle	Jaroslav Žák, Hana Burešová	
18.00		Škola základ života	
3.1.	pondělí	Jaroslav Žák, Hana Burešová	
19.30		Škola základ života	
4.1.	úterý	Jaroslav Žák, Hana Burešová	
15.00		Škola základ života	
4.1.	úterý	Jaroslav Žák, Hana Burešová	AB2
19.30		Škola základ života	
5.1.	středa	Jaroslav Žák, Hana Burešová	zakoupeno
19.30		Škola základ života	
6.1.	čtvrtek	Robin Hawdon	
19.30		Dokonalá svatba	
7.1.	pátek	Sofokles	C5
19.30		Oidipus král	
8.1.	sobota	Sofokles	AB6
19.30		Oidipus král	
9.1.	neděle	Sofokles	E7
19.30		Oidipus král	
10.1.	pondělí	Jaroslav Žák, Hana Burešová	
19.30		Škola základ života	
11.1.	úterý	Stefan Vögel	E2
19.30		Dobře rozehraná partie	
12.1.	středa	Sofokles	AB3
19.30		Oidipus král	
13.1.	čtvrtek	Robin Hawdon	A2011
19.30		Dokonalá svatba	
14.1.	pátek	Stefan Vögel	zakoupeno
19.30		Dobře rozehraná partie	
15.1.	sobota	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
16.1.	neděle	Francis Veber	
18.00		Blbec k večeři	
17.1.	pondělí	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeři	
18.1.	úterý	Robin Hawdon	M2011
19.30		Dokonalá svatba	
19.1.	středa	Robin Hawdon	R2011
19.30		Dokonalá svatba	
20.1.	čtvrtek	Anton Pavlovič Čechov	
18.00		Tři sestry	
21.1.	pátek	Sofokles	E5
19.30		Oidipus král	
22.1.	sobota	Stefan Vögel	A6
19.30		Dobře rozehraná partie	
23.1.	neděle	Stefan Vögel	D
19.30		Dobře rozehraná partie	
24.1.	pondělí	Stefan Vögel	AB1
19.30		Dobře rozehraná partie	
25.1.	úterý	Sofokles	A2
19.30		Oidipus král	
26.1.	středa	Sofokles	
19.30		Oidipus král	
28.1.	pátek	Stefan Vögel	AB5
19.30		Dobře rozehraná partie	

HUDEBNÍ SCÉNA

2.1.	neděle	Benefiční akce	prímý přenos ČT
17.30		Trikrálový koncert	
6.1.	čtvrtek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
7.1.	pátek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
8.1.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
15.00		Mary Poppins	
8.1.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
9.1.	neděle	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
10.1.	pondělí	Novoroční koncert	
19.00		Lucie Bílá & Robert Jícha	
11.1.	úterý	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
12.1.	středa	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
13.1.	čtvrtek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
14.1.	pátek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
15.1.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
15.00		Mary Poppins	
15.1.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
16.1.	neděle	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
17.1.	pondělí	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
18.1.	úterý	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
19.1.	středa	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
20.1.	čtvrtek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
21.1.	pátek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
22.1.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
15.00		Mary Poppins	
22.1.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
23.1.	neděle	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
24.1.	pondělí	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
25.1.	úterý	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
26.1.	středa	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
27.1.	čtvrtek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
28.1.	pátek	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	
28.1.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
15.00		Mary Poppins	
29.1.	sobota	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
15.00		Mary Poppins	
30.1.	neděle	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
18.00		Mary Poppins	
31.1.	pondělí	P. L. Traversová, R. Sherman, R. Sherman, J. Fellowes, G. Stiles, A. Drewe	
19.30		Mary Poppins	

nebo Milan Němec, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Zdena Herfortová nebo Monika Světníková, Tomáš Sagher nebo Lukáš Vlček, Karel Mišurec nebo Ladislav Kolář a další.

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice:

JOSEF A JEHO ÚZASNÝ PESTROBAREVNÝ PLÁŠT

Prvním dílem geniálního muzikolového skladatele A. Lloyd Webbera, který vytvořil spolu s textářem Timem Ricem, je biblický muzikál *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*. Tehdy devatenáctiletý Webber jej napsal původně jako patnáctiminutové dílo na objednávku jedné londýnské školy k ukončení semestru. Mělo však takový úspěch, že jej autoři záhy rozšířili na celovečerní muzikál a ve své premiéře uvedli v Londýně roku 1972. Jedná se o muzikál doslova pro celou rodinu a my jej uvádíme v české premiéře v režii Stanislava Mošá a choreografii Igora Barberiče. Podobně jako jsme uváděli muzikál *Jesus Christ Superstar* nejprve v zahraničí v anglickém a německém jazyce. Inscenace má za sebou již 128 úspěšných repríz v celé řadě ev-

HRAJEME

ropských zemí. Vzhledem k tomu, že vypráví zcela neobvyklým způsobem o věcech dávno minulých, i když nám blízkých, a používá k tomu rozličných technik, včetně animací, hovoří se o této inscenaci jako o nejlepším ztvárnění v Evropě, i proto se máte na co těšit.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jakub Ulčičník nebo Dušan Vitázek nebo Vladimír Volečko, Radka Coufalová nebo Hana Holíšová nebo Markéta Sedláčková, Rastislav Gajdoš nebo Zdeněk Junák, Petr Gazdík nebo Stanislav Slovák, Robert Jicha nebo Oldřich Smysl, Karel Škarka, Lukáš Vlček, Jiří Zmídlach, Michal Sebek, Aleš Slanina, Petr Dočkal, Michal Matěj, Radek Novotný, Petr Brychta nebo Jan Jackuliak, Robert Rozsochatecký, Pavla Vitázková nebo Eva Jedličková, Vendula Šeráková, Soňa Jánýová, Gabriela Karmazínová, Soňa Kubišová, Aneta Majorová, Jan Dědek, Jakub Przebinda, Dana Puková, Lenka Rydlová, Karla Spilková, Taňa Štefkovičová a další.

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice:

JESUS CHRIST SUPERSTAR

Současný britský autor Andrew Lloyd Webber, označovaný za „krále muzikálů“, je také jediným světovým autorem, jemuž se na Broadwayi hrály tři muzikály současně. Jeden z těch nejslavnějších, jímž pokračoval v tradici rockových oper, je bezpochyby *Jesus Christ Superstar* roku 1971. Příběh vychází z Nového zákona a zpracovává posledních sedm dní života Ježíše Krista z pohledu toho, kdo jej nakonec zradil – Jidáše Iškariotského. Je postaven na stejnéhém momentech Ježíšových posledních dní, jako je příjezd do Jeruzaléma, vyhnání překupníků z chrámu, poslední večere, Jidášova zrada v Getsemanské zahradě, stejně jako soud Piláta, Heroda, bičování a následné ukřižování. *Jesus Christ Superstar* čekal obrovský úspěch – jen při svém prvním londýnském uvedení se dočkál více než 3350 repríz a dodnes patří k těm nejhranějším Webberovým dílům vedle *Fantoma opery*, *Cats* a *Evity*.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Robert Jicha nebo Dušan Vitázek, Jana Musilová nebo Ivana Vaňková, Petr Gazdík nebo Jan Jackuliak, Jan Apolenář nebo Igor Ondříček, Zdeněk Junák nebo Jan Mazák, Rastislav Gajdoš nebo Jakub Ulčičník a další.

Stano Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

SNEHUŘKA A SEDM TRPASLÍKŮ

Příběh, který znají snad všichni – po smrti laskavé královny matky si přivádí hodný Král domů zlou Macechu, která nedokáže snést krásu své nevlastní dcery. A když zemře i Král, je jí mladá Snehuřka vydána zcela na milost a nemilost. Před smrtí jí zachránil jen útek do hlubin temného lesa. Na konci této strastiplné pouťi však stojí k jejímu štěstí titulní domeček se sedmi postýlkami – jedna pro Prótu, jedna pro Kejhala, jedna pro Dřímala, jedna pro Rejpala, jedna pro Stydlína, jedna pro Štíska a jedna pro Šmudlu. Jen péče ženské ruky tu jaksí chybí a postýlky jsou poněkud malé. Ovšem Macecha se dozví, že Snehuřce se podařilo uniknout jejím spádem a rozhodne se jí zbavit sama... Na pozadí známé pohádky bratří Grimmů, jmeně inspirovaní proslulou animovanou verzí Walta Disneyho, tvoří hudební skladatel Karel Cón a libretisté Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr

Štěpán svou osobitou stavbu, plnou hororového napětí, ztráťtého humoru i pohádkové laskavosti. Vše samozřejmě kořeněné půvabnými, chytlivými písničkami. *Snehuřka a sedm trpaslíků* má všechny předpoklady být příjemným představením, nabízejícím dostatek radosti i potěšení dětem i dospělým. Zkrátka milou zábavu pro celou rodinu.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Slováková, Jan Apolenář nebo Milan Němec, Rastislav Gajdoš nebo Petr Štěpán, Robert Jicha nebo Aleš Slanina, Ladislav Kolář nebo Igor Ondříček, Jiří Mach nebo Dušan Vitázek, Jan Jackuliak nebo Jakub Ulčičník, Robert Musialek nebo Lukáš Vlček, Jakub Przebinda nebo Jiří Ressler, Michal Matěj, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

Městské divadlo Brno kromě své systematické snahy o uvádění titulů ve světových i českých premiérách samozřejmě cítí povinnost uvádět i tituly z tzv. „zlatého fondu hudebního-muzikolového divadla“. Mezi ně nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textáře Michaela Stewarta, muzikál vpravdě světového jména – *Hello, Dolly!* Dílo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptaci divadelní hry Thorntona Wildera *Dohazovačka*, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroye *A jde se řádit*, jejíž předlohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda *Dobře strávený den* (geneze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vždyť se jedná o tak vzrušující téma). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky sňatků na newyorském předměstí – dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mrzoutského starého mládence Horáce Vandergeldera nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ustřední písen byla nahrána nescetnékrát, ale slágr z ní udělal svým osobitým „chraplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 vhlásil tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbour Streisandovou a Walthem Matthaeum v hlavních rolích. Od své premiéry se tento muzikál hrál na Broadway do roku 1970 a dosáhl fantastického počtu 2844 repríz.

Režie: Gustav Skála

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovářiková nebo Marta Prokopová, Radek Novotný nebo Robert Rozsochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný, Lenka Janíková nebo Ivana Skálková, Mária Lalková nebo Tereza Martinková, Zdena Herfortová nebo Květoslava Ondráková, Jiřina Prošková, Karel Janský nebo Miroslav Čížek, Karel Mišurec a Zdeněk Bureš.

Jiří Žáček, Zdenek Merta: **PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA**
Recký dramatik Aristofanés je pro svůj ostrý vtip, odvahu inout do živého bez ohledu na to, kdo z momentálních společenských „elit“ a „celebrit“ si pohňává, právem zván praotcem všech satiriků. Přestože jsou jeho hry téměř 2400 let staré, jsou ve velké kolepe společenské kritičnosti stále inspiroující. Zřejmě nejznámější a nejúspěšnější adaptaci v Čechách je přepis *Ptáků* básníka Jiřího Žáčka *Ptákoviny podle Aristofana*, jeden z ojedinělých počinů českého satirického divadla 80. let. Žáček svou značně volnou adaptaci Aristofanových *Ptáků* tehdy komentoval větou: „Na případnou námítku, že tohle už je jiná hra než Ptáci, mohu odpovědět: protinámitkou, že i svét se od Aristofanových dob poněkud změnil.“ Ide o text, který má pro Městské divadlo takřka jic historický význam – při jeho inscenaci se v těsné předrevolučním Národním divadle poprvé sešli režiséři Stanislav Moša a hudební skladatel Zdenek Merta. Nyní se k patřičné aktualizovanému a revidovanému textu vraćejí, aby se opět pokusili (Záčkovými slovy) „vyvolat ducha lidové taškařice s její živelnou hravostí, plebejskou neuctivostí a humornou nadsázkou.“ Neboť: „Staré se tváří jako nové, /což mění leda koldrůž/ Vždycky se suchnou vyžířkové/ a usadí se u koryt!“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Jan Mazák nebo Karel Mišurec, Jan Jackuliak nebo Dušan Vitázek, Johana Gazdíkova nebo Tereza Martinková, Libuše Bartošková nebo Martina Severová, Jiří Mach nebo Jakub Przebinda, Michal Isteník, Alan Novotný nebo Aleš Slanina, Svetlana Slováková, Ivana Skálková nebo Pavla Vitázková, Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková, Jan Apolenář nebo Ladislav Kolář, Igor Ondříček nebo Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák nebo Erik Pardus, Lukáš Vlček, Mária Lalková, Vojtěch Blahuta, Eva Jedličková a další.

VZPOMÍNÁME

MILOŠ HYNŠT

(19. 12. 1921 – 1. 11. 2010)

Na svátek Všech svatých, 1. listopadu tohoto roku, odešla na věčnost významná osobnost a legenda českého divadla – režisér, pedagog a teoretik doc. Miloslav Hynšt. Působil např. v Horáckém divadle v Jihlavě, Státním divadle v Ostravě a proslulý se stal zejména jako šéf činohry Státního divadla Brno (1959-1970). Zapsal se také do dějin Svobodného divadla či Divadla bratří Mrštíků (jak se Městské divadlo Brno nazývalo dříve), kde roku 1947 režíroval hned čtyři inscenace - hru Petra Karvaše *Meteor*, Molièrova *Žorže Dandina*, Jiráskovu *Filosofskou historii* a Klicperova *Hadriána z Římsů*. V roce 1982 režíroval svébytně upraveného Haškova *Švejka* pod názvem *Josef Švejk aneb Veliká doba žádá veliké lidi* a poslední režii, kterou zde vytvořil, byla Ostrovského hra *I chytrák se spálí aneb Kapitoly z dějin lidské hlouposti* (1983). Ve své tvorbě kladl důraz zejména na evropskou avantgardu, inovativní scénické postupy a aktuální společenské kontexty, čímž se nesmazatelně vryl do dějin českého divadla.

Molière: *Žorž Dandin*, *Žorž Dandin* – Rudolf Walter (vlevo), Josef Štefl (vpravo)

J. Hašek, Z. Hedbávný, M. Hynšt: *Josef Švejk aneb Veliká doba žádá veliké lidi*, zleva doprava: Chodounský – Miloš Kročil, Baloun – Mojmir Heger, Vaněk – Lumír Peňáz, Švejk – Jiří Tomek, Dub – Stanislav Zindulka

A. N. Ostrovskij: *I chytrák se spálí* Krutický – Karel Adam (vlevo) Glumov – Karel Mišurec (vpravo)

Scéna Milana Zezuly k Hynštově inscenaci *Meteor*

MORAVIA MUSIC FEST 2010

**Slavný dánský rozhlasový Danish radio big band,
legendární americký bluesový kytarista
nominovaný dvakrát na cenu Grammy –
Robben Ford a vynikající český B Side Band
se v této unikátní formaci představili brněnskému publiku
3. listopadu na Hudební scéně Městského divadla
v rámci Moravia Music Fest 2010.**

ORAVIA FEST 2010

hudební festival

foto: Tino Kratochvíl

KŘÍŽ * ULRYCH * HAJDA * ŠTĚDRŇ * KUNDERA * PŘIDAL * KRÁTKÝ * ČERNÝ * ZIEGELBAUER * MIKULÁŠKOVÁ * ULRYCHOVÁ * POLÍVKA * KRATOCHVIL * MONYOVÁ * GIRSTLOVÁ * CÓN * TREFULKA * ZOUBEK * ZÁBRANSKÁ * ČERNÁ * NĚMEC * PLCH * HNILIČKA * SCHERHAUFER * JESTŘÁB * ROTREKL * MYSLIVEČEK * POSPÍŠIL * VONDRÁK * UHDE * BLÁHA * MACHOUREK * JEŘÁBEK * GROCH * SPÁCIL * TUSCHNEROVÁ * VESELY * RICHTER * GAZDÍK * KUČEROVÁ * HEGER * KROČIL * KUDĚLKA * BORN * DOSTÁL * KUBÍČEK * LEJSKOVÁ * LAPČIKOVÁ * SMEJKAL * ONDRÍČEK * LASICA * PAVLICA * WITTMANN * TRÝBOVÁ * BLATNÝ * JUNÁK * MOŠA * MILKOV * BUREŠOVÁ * MERTA * KOŠTÁL * CEJPEK * OSTRÝ * PETRDLÍK * ONDERKA * JIRÁSEK * JAVOROVÁ * MORÁVEK * DUCHOŇ * MARTINEC * CIPRIAN * HRUBÁ * PROSTĚJOVSKÝ * SÍS * POHANKA * NOVÁČEK * PECINA * MAREČEK * KRACIK * FIEBER * JOSEK * DUŠEK * MICHÁLEK * SRBA * MAJEROVÁ * ANTALOVÁ * POSTRÁNECKÝ * ŽÁČEK * VLAŠINOVÁ * STARINA * HLOUŠEK * BŘEZINA * RATAJSKÝ

DALIBOR ŠTRUNC

PŮL ŽIVOTA LADÍŠ CIMBÁL A PŮL ŽIVOTA HRAJEŠ NA ROZLADĚNÝ

Jsou lidé, kteří vás při společné práci občas až štvou svou poctivostí, precizností, neúprosným směřováním k tomu, aby věci dotáhli co nejlíp i tam, kde člověk má pocit, že „už by to stačilo“.

HOST DO DOMU

Pak práce skončí a za měsíc, za dva se vám po nich začne stýskat. To je i příklad protagonisty tohoto rozhovoru a našeho společného setkání na inscenaci Betlém. Vůdčí osobnost skupiny Cimbál Classic, cimbalista legendárních Javorů, skladatel scénické hudby, pedagog cimbálu na brněnské konzervatoři – a především muž, který v MdB zanechal věru výraznou muzikantskou stopu Dalibor Štrunc.

Chtěl jsem se ptát na tvou cestu k cimbálu, ale zdá se mi skoro, že místo tvého narození – tedy Rožnov pod Radhoštěm – je skoro odpovídá samo o sobě. Nebo se pletu a snil jsi

v mládí spíše o tom, že budeš rockovým frontmanem?

Na začátku ta cesta byla opravdu přímočará a určitě ji i jakýsi dětský pragmatismus. Čekalo se, že půjdu v rodinných šlépějích a stejně jako otec a bratr si vyberu housle. Ovšem po zhlédnutí jejich několika vzájemně „bolestivých“ lekcí jsem nabyl jasného dojmu, že já tedy houslistou být skutečně nechci. Ke zděšení rodičů jsem si pak vybral cimbál, který mě sice učaroval, ale hlavně - otec na něj neuměl hrát a tedy ani vyučovat. Pocit vítězství pomínil, když jsem zjistil, že i na něj se musím cvičit. Tak jsem mezi šestým a jedenáctým rokem své rodiče v pokleku pravidelně prosil, ať mě dají z cimbálu, že už budu nosit samé jedničky. V jedenácti ale přišel zlom v momentě, když jsem začal hrát na cimbál v kapele. Společné muzicování, zájezdy, tanečnice od patnácti navrch... no prostě radost, krása a potěšení.

A věnoval jsi se zpěvu, než vznikl Cimbál Classic, nebo bylo období, kdy jsi byl „jenom“ cimbalistou?

Jako malé blondaté kudrnaté modrooké dítě jsem oplýval svěžím vysokým folklórním hlás-

kem, díky kterému jsem měl třebas i šedesát vystoupení ročně. Hnací motorem mi byly chlebičky, limonáda a záškoláctví. Tím pádem jsem se určitě cítil víc jako zpěvák než jako cimbalista. Až s mutací, která změnila můj hlas v obyčejný a všední, nastal „ústup ze slávy“. Ale ještě předtím jsem naposledy prorazil jako zpěvák a sice při přijímacích na brněnskou konzervatoř. Když jsem se tam hlásil, byl jsem po teoretické stránce poměrně hodně zanedbaný, noty jsem moc neznal, protože jsem si vše potřebné většinou naposlouchal. Předsedou přijímací komise byl významný brněnský sbormistr Jan Řezníček, který si přečetl v materiálech, že jsem z Rožnova a řekl mi: „ogare, zazpívej nám nějakou lidovou, ať si chvilku spočineme“ a já jsem silným dětským sopránem zapěl *Na Beskydě velké kopce*, pan Řezníček se rozhledl spokojeně po komisi a pravil: „Já myslím, že nám to stačí“. Na teorii už nedošlo. A to byla má labutí píseň jako dětského zpěváka.

A jak se z tebe stal skladatel?

Docela dlouho jsem měl pocit, že mám život jasně nalinkovaný – od čtrnácti do dvaceti konzervatoř, pak vojna (AUS VN), potom Státní soubor písní a tanců a nakonec BROLN. Všechno to byla bezesporu zajímavá a důležitá práce, ale já jsem vždycky vnitřně cítil, že se potřebuji realizovat i jinak, než pouze přehráváním daných partů. V roce 1992 mě vyzval spolužák, cellista Pavel Barnáš, který zakládal festival Okolo Třeboně, a bych mu na ten festival postavil cimbálovou kapelu, která zahraje nějaké vážné i nevážné kusy – ale hlavně, abych pro ni zaranžoval nějaké písně mě tehdy neznámého Vlasty Redla. Do té doby jsem měl zkušenosti pouze s folklórními aranžemi, ale Vlastovy písně mě hodně oslovily. Společné vystoupení mělo velký úspěch, publikum bylo vstřícné, byli jsme osvětlením, protože tehdy taková muzika nebyla na folkových pódiích vůbec běžná – a tak nezůstalo jen u toho jednoho vystoupení. Následovala řada společných koncertů, které ale samozřejmě měly svůj strop a postupně přirozeně řídly. Uvědomil jsem si, že pokud chce Címbal Classic dál samostatně fungovat, potřebuje mít nutně svůj původní repertoár. Na naší první dovolené s dětmi na Lipně jsem spontánně složil píseň *Koničky moje* a tak se mi objevila cestička, kterou si od té doby prošlapávám.

Tvou druhou hlavní „štací“ je hraní ve skupině Javory. Je pro tebe hraní s nimi splněný sen? Jak se – sám skla-

datel – snašíš s tak výraznou osobností jakou je Petr Ulrych? Je pro tebe to soužití stále inspirující?

Petra javorovská muzika a Hančino zpívání mě oslovilo a vtáhlo do svého světa už v mých dvanácti, třinácti letech. V šestnácti jsem s nimi poprvé nahrával a je mi čtyřiačtyřicet. Je potřeba víc dodávat? Je to muzikantská láska na první pohled, která si prošla mnohým pěkným a ještě pěknějším, ale také manželskými poryvy, které souvisí s hudbou a které jsou běžné všude tam, kde se tvoří, kde pracují emoce a kde jdou lidé ke společným cílům různými cestami.

Dokážeš zrekapitulovat svou práci v MdB?

Začalo to *Radúzem a Mahulenou*, kde jsem se podílel na nahrávce, pak následovaly tři inscenace, na kterých jsem hráčsky participoval společně s Javory v inscenacích Petra Ulrycha a Standy Moši – *Koločava, Máj a Markéta Lazarová*, na což poté plynule navázaly moje pokusy skladatelské – *Cikáni jdou do nebe a Betlém*. Vše ale mělo svůj přirozený vývoj. Nebýt třebas *Koločavy*, nepotkal bych asi Stanka Slováka, který mi jednoho dne zatelefonoval (do řevu zahradní sekačky) a nabídl mi, jestli bych „bleskurychle“ nezaranžoval písničky pro komorní kapelu do *Cikánů*. Já v té době zrovna dokončoval album Címbal Classicu *Blízká krajina*, neměl jsem čas, padal docela na hubu – a teď tohle. Žena mi rovnou řekla, že jestli to vezmu, tak jsem blázen. Pro mne to ale byla velká výzva a příležitost zkusit si něco, co mě lákalo a přitahovalo. Ještě u toho sekání mě napadlo obsazení kapely. Tak jsem do toho šel i za tu cenu, že jsem své vlastní album dozpíval po nocích. Ale tak to v životě je, že někdy něco musí jít stranou. A nelituju, protože nakonec jsem do představení složil i něco vlastní hudby, díky čemuž začala má trvalejší a velmi příjemná spolupráce s Petrem Kracikem.

Tvůj nejrozsáhlejší projekt na poli scénické hudby byl ale asi Betlém...

Práce se Zbyňkem Srbou pro mne byla zajímavá hned z několika důvodů. Za prvé je to muzikální režisér, který nevnímá hudbu jako nutné zlo, ale jako výraznou součást představení. K vánoční tematice mám obecně hodně blízko, vánoční koncerty jsou pro mne vždycky to „nejvíc“ (ať s Cimbál Classicem nebo Javory) a měl jsem v zádech práci na úspěšném albu *Vánoce v Rožnově* – prostě cítil jsem, že tohle je moje parketa. A pak mě moc bavila ta kolážovitá různorodost scénáře, protože ta umožnila kombinovat věci už hotové s novými, nahrávku s dvojicí živých kapel, folklór mého regionu společně s židovskými či orientálními motivy. Čili prostor pro autora hudby byl nebývalý – právě v té nesvázanosti jedním konkrétním stylem, do kterého bych se musel trefovat. A pak v MdB jsou opravdu mimořádné možnosti, takže jsem si mohl dovolit sbory, kvalitní muzikanty na nahrávku – zkrátka věnovat to hudbě potřebnou pozornost a péči. A jsem moc rád, že tu muziku můžeme v rozšířené podobě vydat teď v koprodukcii MdB a Cimbál Classicu na CD a (jako lahůdku pro fajnšmekry) i na 2 LP.

Kolik máš vůbec cimbálů? To je přece jen nástroj, s kterým je složitější zacházení než třeba s klarinetem...

Mám dva, míval jsem i jeden menší, ale ten jsem už prodal. Kdybych v těch šesti věděl, jaká je s cimbálem práce, určitě bych si ho nevybral. Je

to nádherný nástroj, ale je s ním šíleně práce. Jednak se moji přátelé v Lišni už děsí, když jim volám, protože ví, že se mnou budou ten stokilový instrument muset nakládat či vykládat. Další Achillovou patou je ladění – dvě až tři hodiny mi trvá, než ho naladím tak, jak bych si představoval. (Říká se: „*Půl života ho ladím a druhou půlku hraji na rozladěný cimbál.*“) Cimbál navíc neustále vrže, klapě – zkrátka noční můra hudebních režisérů a puntičkářů jako jsem já. Ale na druhou stranu – když to řeknu velmi jednoduše, tak se na mne cimbál vlastně podepsal nejvíc. Bez něho bych nebyl takový, jaký jsem. Takže všechno беру zpět – mám ho rád a chci s ním žít až do konce svých dnů.

Mám z tebe pocit zvláštní rozpolcenosti (v dobrém) – působíš velmi rozhodně až nekompromisně jako chlap, který ví, co chce a umí si za tím stát. Na druhou stranu hudba, kterou děláš, je velmi lyrická, křehká, zasněná. Cítíš v tomhle nějaký rozpor? Nebo je to právě to, co tě určuje a inspiruje?

Já a nekompromisní? Zdáni někdy klame. Jestli mě tak vnímáš, tak jsi asi narazil na moji ochrannou vrstvu. Já zas mám občas ten dojem, že se v dnešní době projevy citů, ohledů, pochybností či nejistoty nenosí. Berou se jako slabost, zbabělost či profesní nezpůsobilost. Tak se tomu možná nějak podvědomě a od nepaměti bráním. To je ale můj problém. Moji duši kopírují moje písničky a v nich jsem opravdu sám za sebe.

Jan Šotkovský

PÍSNÍČKOVÉ RETRO

POBAVÍ A VRÁTÍ ZPĚT DO LAVIC

Buřič Benetka, záškolák Čuřil nebo šplhoun Krhounek. A k tomu zlidovělé výroky typu Co je štestí? Muška je nom zlatá! Těžko by se našel ten, kdo nezná osudy postav proslavených humoristickou knížkou Jaroslava Žáka i úspěšnými pamětnickými filmy Martina Friče. Jevištní adaptaci hry *Škola základ života* odstartovalo letošní sezonu i Městské divadlo Brno. A už předem asi tušilo, že půjde o sázku na jistotu.

Režisérka Hana Burešová, která pro brněnské divadlo v minulých sezonách nastudovala třeba *Smrt Pavla I.* nebo *Tři mušketýry*, zvolila při vzniku inscenace formu montáže. Za příspěvní dramaturga Štěpána Otčenáška použila jako základ Žakovu divadelní verzi, kterou autor napsal v roce 1937 na objednávku E. F. Buriana pro jeho Děčko. Tehdy dosáhla nevidaných sto sedmdesátí repríz a s úspěchem se poté uváděla i v Plzni, Ostravě a Brně. Dalšími zdroji byly Burešové oba Fričovy filmy *Škola základ života* a *Cesta do hlubin študákovy duše*, které doplnila zážitky z vlastních studentských let.

NAPSALI O NÁS

Čuřil stále uniká

Osudy gymnazijních sextánů zasadila do předválečného období let 1937 a 1938, což v závěru mrazivě evokuje zvuk přelétávajících bombardérů. Jako nostalgickou připomínku „starych dobrych časů“ Burešová záměrně ponechala jazyk, který je u Žáka plný archaismů, poetismů a studentského slangu („I v kvintě jsem prodlel dvojnásob“, „Vy jste ale padouři!“).

Jako hlavní ozvláštnění však Burešová do inscenace zakomponovala písně z třicátých let, které na jevišti živě hrají herci-studenti. A podařilo se jim to tak znamenitě, že by strčili do kapsy i kdejaký profesionální band! Devizou herců je hlavně to, že se kromě zpěvu dovevou obstojně doprovodit i na nástroje, takže při patnáctce dobových šlágrů ožívá kytara v rukou Viktora Skály, saxofon u Petra Štěpána, bicí u Igora Ondříčka, klavír u Vojtěcha Blahuty, kontrabas a harmonika u Alana Novotného a klarinet u Milana Němce. Trojice dívek v podání Hany Holíšové, Ivany Skálové a Lenky Janíkové je podporuje rumba koulemi, kastanětami a hlavně rozpořhovanou choreografií (třeba krokovými variacemi z charlestonu). Díky změnám nasvícení a charakteru hudby se tak diváci ocitají tu na plovárně, tu v baru kdysi na Dalekém Západě nebo v trampské osadě. Na všech je vidět, jak si osobitě interpretace hitů užívají a uvolněně „řadí“ v mantinelech přiznané nadšázky. I v mluvených pasážích působí studentské osazenstvo jako kompaktní tým, ve kterém má každý díky charakteru své postavy přesné místo. Nikdo se nesnaží zbytečně strhávat pozornost na sebe a sólovat na úkor ostatních. V lavicích, které tvoří dominantu účelně vytvořené scény Davida Marka, tak ožívají nepraktický snálek, fotbalový fanatik, třídní krása i tiché děvčátko (skvěly a do nejmenších detailů zpracovaný výkon Lenky Janíkové, za který si několikrát vysloužila od diváků spontánní potlesk). Inscenace má svižný spád a na diváka prakticky nepřetržitě proudí slovní vtipy a situační gagy.

Úlisný latinář

Dalším kamínkem do přesné mozaiky jsou členové kantorského sboru, které stejně jako studenti „zdobí“ groteskní zevnějšek. Ať už je to obtloustlý a obrylený třídní Jana Mazáka, úlisný latinář a němčinář Zdeňka

Junáka, mile roztržitý matikář s rozčuchanými vlasy Ladislava Koláře nebo dějepisárka s obřím špičatými nádry Ireny Konvalinové. Nečekaný bonus připraví učitelé divákům při děkovačce, když se místo studentů chopí nástrojů a jako přídavek „vystříhnou“ jednu z písniček.

Režisérka Burešová upustila při převodu Žakovy komedie od aktualizací. Stvořila příjemné retro, které alespoň na čas vrátí dobu, kdy se i přes vnější hrozbu války cítila ve společnosti morálka a slušnost. Inscenace však hlavně pobaví a snad všem oživí studentská léta. V přítomném hledišti si tak může každý teď už bez strachu ze zaslouženého trestu zavzpomínat na „špumpnagle“, které kdysi vyváděl.

Lenka Suchá, *Brněnský deník*, 24. 9. 2010

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

Když se řekne *Škola základ života*, vzpomenou si jistě citěle filmové klasiky na známý snímek Martina Friče. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou napsal Jaroslav Žák podle vlastní prózy *Študáci a kantoři*. Všechny uvedené zdroje využila ve své inscenaci režisérka Hana Burešová na Činoherní scéně Městského divadla v Brně.

S komedií *Škola základ života* se režisérka Hana Burešová nesetkává poprvé. Režirovala ji už na začátku devadesátých let ve Střeodočeském divadle Kladno a Mladá Boleslav, poté se k ní ještě vrátila v pražském Labyrintu a v Divadle v Dlouhé. Poslední návrat na scéně Městského divadla v Brně též z prověřeného a tvarově precizního scénáře, v němž každá postava má své místo a opodstatnění.

Hlavní inscenační klíč spočívá v zapojení studentské kapely pod vedením třídního buřiče Benetky, který je protagonistou ve filmu i v divadelní drammatizaci. Živě a s nakažlivým elánem interpretují představitelé studentů celkem patnáct dobových písní, jejichž záměrem je nejen členit příběhovou linku, ale i dotvářet atmosféru či charaktery postav. Obojný Benetka v podání Petra Štěpána tak suverénně válí na saxofon, zatímco třeba tichá dívka Marta Nováková ztvárněná skvělou Lenkou Janíkovou je ráda, že se občas při tanci trefoí do rytmu. V úsměvně a určeně nostalgické mozaice známých i méně známých epizod ze školních lavic exceluje také Viktor Skála v úloze repetenta Čuřila, který je hlavním strůjcem všech lumpárn. Diváci se dočkají nejen Čuřilova legendárního výslechu v ředitelně poté, co navštívil „z mladické nerozváženosti“ nemravný film, ale také originální herecké etudy, při níž společně s Benetkou a Peterkou, kterého hraje Alan Novotný, předvádějí parodický rozhovor Spejbla s Hurvínkem. Jakkoli brněnská inscenace zůstává v mantinelech tradiční retrokomedie i osvědčených divadelních postupů, výsledným dojmem není jednotvárnost. Nostalgické momenty se plynule střídají s humornými, místo doslovně volí režie často jen náznak či metaforu. Zvlášť působivý je pak závěr inscenace, při němž se třída loučí s vyloučeným Benetkou. Zatímco studenti právě dozpívali dojemný song *Zitra tu dobu*, scénu zaplavují hrůzné stíny nacistických bombardérů. Teprve v tuto chvíli si možná divák uvědomí, že tato generace študáků žije v roce 1938 a čekají ji tak mnohem těžší zkoušky, než bylo ono žertovné zápolení s kantory před tabulí.

David Kroča, *Ceský rozhlas 3 – Vltava*

MARTA PROKOPOVÁ

**MARY POPPINS
MI OBČAS PŘIPOMENE ČARODĚJKY**
Hodnoučká a švitorná Annie v muzikálu *Mary Poppins* je další rolí Marty Prokopové v Měst-

tili jsme si ho potom i kolektivně. Ale musím říct, že film mi přijde méně záživný než muzikál. Nevím, jestli je to tím, že film je jen na plátně a muzikál naživo, ale moc mě to nevzalo. Ona je to v podstatě taková pohádka. Je to hlavně o dětech, jejichž představitelé jsou velice šikovní. Hlavně holčičky jsou takové suverénní, to se mi hrozně líbí. A na závěr je to i dojemné – celá rodina se stmelí a myslím, že nejednomu divákovi

RODINNÉ STŘÍBRO

ském divadle Brno. Jak se mi ale přiznala, stále s láskou vzpomíná na chvíli, kdy před diváky na Hudební scéně předstoupila poprvé. Vlastně nepředstoupila, ale přijela na koloběžce – na začátku veleúspěšných *Čarodějek z Eastwicku*. V únoru tomu budou čtyři roky. Rozhovor s Martou vznikl v Divadelním klubu týden a půl před premiérou muzikálu *Mary Poppins*, který podle mého přesvědčení bude veleúspěšný jako *Čarodějky*. Už proto, že se tam také kouzlí. A taky tančí, stepuje a létá.

Seznámila jste se s předlohami muzikálu, tedy s knihou P. L. Traversové anebo filmem Roberta Stevensonů?

Knížku jsem nečetla, ale film jsem viděla. Je to sice už dávno, ale pus-

Ze zkoušky muzikálu *Mary Poppins*, režie: Petr Gazdík

**S Martinem Havelkou
a Stanislavem Slovákem
v hudební baladě
Markéta Lazarová,
režie: Stanislav Moša**

ukápně slzička, protože i mne ten konec velice dojal.

Můžete mi něco prozradit o Annie, kterou v muzikálu Mary Poppins ztváříujete?

Annie. Ona se vlastně vyskytuje jen v jedné scéně, a sice v Rečnictví paní Corryové. Annie je jedna z jejích dcer, má ještě sestru Fannie. Abych pravdu řekla, tak Annie a Fannie jsou v podstatě úplně stejné, jsou odlišené pouze kostýmově. Ale jinak se dá říct, že kdyby tam ty dvě holky nebyly, tak se v podstatě nic nestane. Jinak, co se choreografie nebo zpěvu týče, děláme to stejně co všichni ostatní na jevišti. Máme tam navíc jen repliku „Ano, máti,“ ale to je vlastně celý náš projev.

Co Vy a step?

Se stepem jsem se seznámila na konzervatoři, ale měli jsme ho jen jeden rok. Takže jsem něco z paměti vydolovala, ale abych pravdu řekla, je to těžší, než jsem si myslela. Hlavně na tom povrchu, který máme na jevišti, tam je totiž všechno slyšet. Když jsme se učili úplně od začátku, cvičili jsme na zkušebně, kde je baletizol (speciální taneční podlaha, pozn. aut.) a navíc jsme neměli stepky. Takže si to tam každý šmrlikal a nebylo to moc slyšet. Ale teď, když jsme přišli na jeviště, zjistili jsme, že si to každý sám budeme muset ještě nacvičit.

Je vůbec možné steptařsky sesynchronizovat celou company?

Budeme se o to snažit (úsměv). A doufám, že se to povede, protože to číslo je hlavně o stepování.

Když pomineme fyzickou náročnost, v čem je pro Vás step nejobtížnější?

Nejdůležitější je udržet si klid a nechtít všechno hned. Protože to prostě nejde. Být trpělivý a pozitivě cvičit všechny ty kroky. Je to o pili a práci jednotlivce, protože už všichni víme, jak má vypadat celek. Pro mne je nejhorší krok shuffle, to je takový houpavý krok se zapojením špičky. Když tomu nedáte čas, tak to zní divně. Jinak se stepem jsme se setkali skoro všichni, ať na konzervatoři, nebo na JAMU. Někdo se tomu v-

noval pár hodin, někdo rok. A někteří z tanečníků to mají docela zažité.

U tanečníků to chápu. Ale ti třeba zase nemusí zpívat.

V *Mary Poppins* musí. Všichni máme porty. V tomhle představení alternuji s tanečnicí Terezou Škodovou, takže se opravdu nerozlišuje to, jestli jste herec, tanečník nebo zpěvák. Všichni jsme prošli konkurzem na step a pohyb, takže nakonec všichni děláme všechno.

Jak jste na tom s výslovností toho slova, které já nedokážu říct asi nikdy a po němž se tomu, kdo ho vysloví, mění život k lepšímu?

Myslíte Superkalifradžistikexpijalidóní? Mimo chodem, k téhle písničce máme krásnou choreografii, ve které hláskujeme celé to slovo a na každé písmenko máme nějaký pohyb, který to písmenko symbolizuje.

Tohle bylo i v originální londýnské produkci?

Ano. Ale měli to udělané mnohem jednodušeji. Chápu, že naše choreografka Lucka to nechtěla jen zkopírovat, takže máme víc pohybů. Ale všechno se dá naučit, neklesám na mysl. Tohle nám, myslím, už docela jde. Spíše se teď potýkáme s tím stepem.

Takže u téhle scéně choreografoval steptař Denny Ratajský nohy a choreografka Lucka Holánková zbytek?

Ano. Lucka ví, co zhruba s nohama děláme, takže nás usměrňuje ve smyslu: kam se máš posunout, kam si stoupnout, aby nezavazel, spíš tyhle prostorové věci. A taky výrazové.

Jaké jsou Vaše pocity týden a půl před premiérou?

Těším se na to, až to všechno pošlape, až bude všechno pokupě. Až přijdou všechny kulisy, rekvizity, kostýmy, kouzla. Sžíváme se s orchestrem. Jsme zvyklí na velké symfonické orchestry a tady je jen pár dechů, jedno violoncello, nějaké bicí a to je všechno. Takže pořád natahujeme uši, abychom vůbec něco slyšeli. To je pro nás taky změna. A další věc je, že nemáme porty umístěné tak jako vždycky – na hokejce u pusu, ale nalepené na čele, takže na to si taky musíme zvyknout. Pro nás v company je asi nejtěžší, že je hrozně vysoko položený zpěv. Když máte tančovat, stepovat a k tomu zpívat v závratných výškách, je to hodně náročné. Když mám jen zpívat, nedělá mi to takový problém. Ale když se k tomu přidá i pohyb, je to těžké. Protože nejsem profesionální tanečnick, nemám to vystudované. Všichni jsme se shodli na tom, že je to strašně vysoko, i pro kluky. Musíme si to celé ochodit, ozpívat a nadržat, aby to bylo poslouchatelné. I proto, že u *Mary Poppins* nemáme off-stage zpěváky, takže to musíme všichni odedřít na jevišti. Ale myslím, že to dopadne dobře a na výsledek se moc těším.

**V muzikálu *Mozart!*,
režie: Stanislav Slovák**

Mary Poppins je pohádkový muzikál a v pohádkách bývají kouzla. Prozradíte divákům, kteří se na Mary teprve chystají, jaká kouzla to jsou?

Nejznámější kouzlo je létání. Potom, když se v jednom místě rozpadne stůl, tak se hned složí zpátky. Kominík Bert přechází přes portál hlavou dolů. A nejlepší na tom je, že se to vždycky stane jen jakoby mimochodem.

Jak se Vám pracuje s režisérem Petrem Gazdíkem?

Zkoušení s ním je hlavně v příjemné atmosféře, protože je to náš kolega a kamarád. Myslím, že Petr velice dobře vnímá pocitové věci. Když máte něco vyjádřit ne tělem, ale například nějakou vlastnost nebo pocit – být smutný, být veselý. Petr umí hrozně krásně vysvětlit, nebo vás dovést k tomu, abyste se tak opravdu cítil, a pak to jde samo. A líbí se mi také, jak pracuje s dětmi. Protože na děti musíte úplně jinak. A když je těch dětí osm, čtyři holčičky a čtyři chlapečci, je to náročné. S Petrem jsem dělala i *Baladu o lásce*, kde jsem měla větší roli – Singoallu. A to se mi s ním taky spolupracovalo velice dobře. Protože, jak říkám, on je pocitový člověk. Moc nehraje tělem a raději nám říká: „Když nevíte, jak to zahrát, tak zahrajte sebe.“

Jaké je to zkoušet a hrát s dětmi? Od Johanky Gazdíkové jsem slyšel, že největší zlobidlo je Lubomírek.

On je takový impulzivní chlapeček. Ale máme tam i Andrejka, malého zrzavého chlapečka, který je úplně neskutečný. Je takový rozvážnější, ale to je na tom právě krásné. Všichni jsme si ho strašně zamilovali. Chlapečci jsou každý jiný. Je to asi tím, že jsou různě staří, ale každý má něco kouzelného. I ten Lubomírek je kouzelný, ale u něj se trochu bojíme, že se v půlce představe-

ní zasekne a nebude chtít vylézt na jeviště. Holčičky jsou samozřejmě taky super. Na dětech je už vidět, jak jsou ze zkoušení unavené. Protože tam jsou pořád. Sice zkusí vždycky jen dva z nich, ale ti ostatní musí neustále dávat pozor, protože když se cokoli změní, musí na to zareagovat, zapamatovat si to. V tomhle je obdivuji, protože i my si někdy říkáme, že už nemůžeme. Pravda, děti mají víc energie, ale zase se hůře koncentrují.

Co říkáte na jednotlivé představitelky Mary Poppins?

Myslím, že ta role hodně sedí Radce Coufalové. Když jsem se s ní o tom bavila, říkala, že se v tom cítí velice dobře, jak pěvecky, tak i charakterově. Také Johance to velice jde. A Alenka je prostě Alenka. Má svůj styl, takže když přijde na jeviště, dýchne na nás takové charisma, že si všichni sedneme na zadek.

Mary Poppins je událost číslo jedna muzikálové sezony, podobně jako byly před čtyřmi lety Čarodějky z Eastwicku, kde jste se na prknech Městského divadla objevila vůbec poprvé. Jak na to vzpomínáte?

Vzpomínám na to hrozně ráda. Před těmi čtyřmi lety jsem asi přemýšlela trochu jinak, člověk za nějakou dobu vyspěje. Hraje se mi to trochu jinak než dříve, ale *Čarodějky* se mi hrozně líbí také hudobně. Občas mi teď při zkoušení *Mary Poppins* připadne, že je to trochu podobná hudba. Na roli Holčičky v *Čarodějkách* vzpomínám opravdu ráda už proto, že to byla moje první role a nedám na ni dopustit. Protože ta postava si může dovolit úplně všechno, může se tvářit, že je jí všechno jedno, nebo že na všechny kašle. Myslí si o tom svoje a nemusí se do ničeho stylizovat.

Honza Šmíkmátor, foto: jeř a Tino Kratochvil

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA – PŘÍJEMNÁ VZPOMÍNKA NA ŠKOLNÍ LÉTA PO BRNĚNSKU

Když se řekne *Škola základ života*, většina z nás si představí stejnojmenný film režiséra Martina Friče. Režisérka Hana Burešová se ale nechala inspirovat divadelním scénářem Jaroslava Žáka a po letech oprášíla osudy studentů a jejich kantorů v divadelním kabátě. Hudební komedii ze života studentů a kantorů uvedlo Městské divadlo v Brně.

V letošní první sezonní premiéře Městského divadla v Brně ožijí starí známí študáci a jejich profesori, tak jak je známe z úspěšného Fričova filmu. Chybět nebudou studenti sexty rebel Benetka, básník Boukal, fotbalista Holous, šplhoun Křhounek nebo třídní kráska Irma Jánská. Kdo však bude často chybět bude tradičně záškolák Čuřil. Z profesorského sboru se diváci mohou těšit na setkání se šilným matikářem Gábrlíkem, češtinářem a třídním Koliskem, němčinářem a latinářem Lejsalem nebo ráznou dějepisárkou Suchánkovou. Prostě stará osvědčená sestava slibuje tradiční nekoněčný boj mezi studentstvem a kantory.

Režisérka Burešová vsadila na příběh zasazený do konce třicátých let, a tak nechybí v studentském opusu jistá noblesa, se kterou k sobě žáci a učitelé přistupují. Jemný humor, vtipné dialogy, neotřelé a zdvořilé vystupování studentů brojících proti křečce přísným školním pravidlům a specifickým charakterům svých učitelů.

Na trampu i v lavici

Školní zákopová, zde spíše „lavicová“ válka mezi žactvem a profesorstvem vsází na specifický študácký slovník, proslulé hlášky známé z filmu nebo vtipné scénky, kdy studenti decentně zesměšňují své profesory, ale i sebe samé, jak ve školních lavicích, tak i mimo ně. Představení michá hutný koktejl prospěšovaný zábavou a také hudebním zážitkem, který nabízí vstupy studentské kapely. Dobové hity v podání školní hudební skupiny příjemně dokreslují život ve třicátých letech a zároveň jsou svěžím prvkem celé hry. Melodie songů jako *Dr. Swing*, *Okno*, *Chajda na vodě*, *Štěstí* nebo *Nevěrná Rosita*, tak skvěle doplňují atmosféru první republiky. Mezi nejvydařenější momenty představení patří scéna nazvaná Tramp, kdy se třída ocitá na výletě v přírodě. Oheň vesele praská, kytary lkají, třída se baví a šplhoun Křhounek je po zásluze potěštěn. Ticho před bouří ve scéně na trampu na závěr dokresluje obraz a zvuk stíhaček zvěstující blížící se začátek války. Představení je příjemným a vtipným náhlednutím do školního prostředí první republiky. Stojí na dobrých hereckých výkonech, které přesvědčivě drží svou linku a vykreslují charaktery postav bez příkras - s jejich klady i záporu. Každá postava je „svá“, žádný zmatek v houfu studentů nebo profesorů, pěkně ostře vykreslené typy a osobnosti, které zároveň tvoří barevnou mozaiku pestré škály. Hudba, kostýmy i celá scéna působí nevtřivě a sehrané. Na své si přijdou všechny věkové kategorie od dětí po seniory. Letos uplyne 50 let od úmrtí Jaroslava Žáka, z představení by měl jistě radost...

Kateřina Šebelová, *Velká Epocha*, 19. 9. 2010

SEZONA V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO ZAČALA SE SMÍCHEM

Městské divadlo v Brně nachystalo pro novou sezону řadu zajímavých titulů. První premiérou je na Činoherní scéně hudební komedie Jaroslava Žáka *Škola základ života*. Bývalý kantor napsal hru na objednávku E. F. Buriana a premiéry se uskutečnily v roce 1937 jak v Burianově Děčku, tak v prosinci v Brně. V obou případech byla reakce stejná: skandál a zákaz středoškolské

ské mládeži navštěvovat představení. Pak se tématu chopil J. V. Frič a od té doby jsou všechny zákazy zbytečné. Celý národ ví, že štěstí je „muška jenom zlatá“. Současná brněnská inscenace je výsledkem úsilí režisérky Hany Burešové, jež do hry zakomponovala písně typické pro 30. léta, které nejenže herci zpívají, ale dokonce tvoří jakýsi improvizovaný třídní band, který hraje na jevišti živě. Zajímavé jsou sborové vstupy, text vytvořeny ze školních pouček a poskládaný do veršů, které jsou sice nesmyslné, ale navozují atmosféru školního biflování.

Představení perli humorem a herci se vzájemně hecují. Postavy jsou kouzelné zlokarikované, Igor Ondříček jako fotbalový idiot Tonda Holous připomíná nedávného trpaslíka ze Sněhurky, Ada Čuřil, repetent a záškolák v podání Viktora Škály nemohl opomenout vzpomínku na Ladislava Peška, Václav Křhounek, šplhoun v podání Vojtěcha Blahuty nekopíroval Františka Filipovského, ale divák nemohl nevzpomenout. Pochválit je nutno všechny, Petra Štěpána v roli Jindry Benetky, Milana Němce jako básníka Daniela Boukala, Alana Novotného jako věčného čtenáře „Žlutého ďábla“ Karla Peterku.

Jeho trapiče Lejsala, češtináře, si užil Zdeněk Junák, třídního Kolísa Jan Mazák, skvělý byl Ladislav Kolář jako matikář. Neoprekonatelná je Irena Konvalinová jako dějepisárka hozená na sufražetku, lidsky sympatická je Ivana Vaňková jako francouzštinářka a Martin Havelka jako zástupce nové pedagogické generace, chemikář Cafourek. Kouzelné byly dívky, Hana Holíšová jako Anda, Ivana Škállová jako kráska Irma, bezkonkurenční ovšem je Lenka Janíková jako Marta, nejen tiché děvčátko, ale i skvělé třídní kopyto, které se touží vyrovnat svým spolužačkám.

Představení má švih a gradaci, nenechá diváka vydechnout a zasypává ho gagy. Občas se však musí divák nadechnout, protože je mu připomenuto, že je přece dnes, v moderní době – v roce 1938. A když v závěru Jindra odchází s kufrem, za zády má říšskou orlici a na horizontu letí letky německých stíhaček, vědí všichni, že studentský bezstarostný život skončil nejen jemu. Závěr odlehčují kantaři, kteří se chopí nástrojů a místo svých studentů zpívají latinsko-americké rytmy. Souznění jeviště i hlediště je dokonale a vzdává hold geniálnímu a neuznanému pedagogovi Jaroslavu Žákoví.

Karla Hofmannová, www.zivotnistryl.cz, 7. 10. 2010

ŽÁK BY ČUBRNĚL!

Že nebylo ve studentské historii zmatenějšího kantora, než matikáře Kodouska – Václava Trégla ve známém Fričově filmu *Škola základ života*? A co herec Ladislav Kolář a jeho po celém jevišti poleptující Gábrlík? Že nevíte? Tak to jste ovšem neviděli stejnojmennou komedii Hany Burešové v MdB.

Nikoliv, nejedná se jen o divadelní adaptaci známého filmu pro pamětníky. V letech třicátých minulého století to byla divadelní hra Jaroslava Žáka. Její text a následně filmové zpracování se staly fundamentem, který spolu s vlastní školní zkušeností režisérky, kolektivním výkonem herců (loutkohra se Spejblkem a Hurvínkem) a v neposlední řadě i živě hranými a zpívanými písničkami vykrytalizoval v první (a povedenou) premiéru MdB nové sezony.

Hra vzbuzovala dojem všem dobře známého vtipu, jenž s pomocí mistrné interpretace vypraveče odkrývá dosud neznámé kvality, aniž působí ohrané. Scenáristická inspirace, odměřená rovnmým dílem z filmu i celého literárního Žákovy „studentského“ díla, nevedla diváka pevně dějem, ale byla mu kouskováním (nadto ještě umocněným písničkami) servírována ve sledu vtipných

obrazů ze třídy sextánů i ze sborovny jejich pedagogů. Mluva a studentské návyky z dob prvorepublikových přetrvaly, stejně tak texty songů, hudební nastudování (Karel Cón).

A o tom, že i zkušenější členové souboru dovedou být pěkní rošťáci, se přesvědčili diváci při závěrečné děkovačce. To když úlisný latinář Lejsal Zdeňka Junáka, zádušný češtinář Kolisko (Jan Mazák) s dalšími kolegy „ze sboru“ popadli hudební nástroje svých sextánských svěřenců a vykouzlili tak ještě jeden úplně nenucený úsměv na tváři již bezmála odcházejícího publika.

Pavel Růžička, Kult, září 2010

MUCHOVA PLÁTNA OŽILA NA JEVIŠTI HUDEBNÍ SCÉNY

Světovou premiéru původního projektu *Muchova epopej* o životě a díle Alfonse Muchy uvedl ve druhé polovině září zpěvoherní soubor Městského divadla Brno na jevišti své Hudební scény. Libretistou zbrusu nového projektu je Simon Caban, který se tímto vrací na jeviště MdB po únorové debutové inscenaci *Nahá múza*.

Tentokrát se vedle režie a autorství scény představuje i v roli libretisty a choreografa. Jeho pojetí dominuje nápaditá a neotřelá výtvarná složka. Velká bílá plátna jsou „malována“ prosvícením samotných pláten na stylizované obrazy živých herců umístěných za nimi. K dokreslení, respektive vykreslení prvků, které na jevišti nejsou přítomné, slouží projekce, které mimo jiné neomáhají i k oddělování některých scén. Dobově stylizované jednoduché a účelné kostýmy jsou dílem Simony Rybákové. Autorem hudby je hudební skladatel a muzikolog Aleš Březina.

Děj inscenace čerpá ze skutečných životních osudů malíře, designéra a fotografa Alfonse Muchy (1860–1939), umělcových přátel a dalších lidí, kteří se pohybovali v jeho blízkosti. Divadelní příběh začíná Muchovými rozhodnutími stát se malířem. Na jeho osudech je prezentována tehdejší česká společnost, její postoje, které vyhnaly talentovaného mladíka daleko od milované země, na kterou nikdy nezapomněl a k níž se po celý svůj život hrdě hlásil. Děj nechává vyniknout i situacím a vztahům, které se v Česku od dob Muchy vlastně nezměnily. Tedy, že umět nějaké řemeslo ještě neznamená být uznávaná a ctěn, naopak - lidský um je dnes stejně jako tehdy „po zásluze“ terčem záští, zatímco lidská neschopnost bývá nejednou úspěšně maskována intrikánstvím a kádrovou angažovaností.

Hereckými představitelkami titulní postavy je Michal Isteník, jehož obsazení koresponduje s pohybovou i obrazovou stylizací takřka tříhodinové inscenace. Isteníkův Mucha sice nepřipomíná slavného malíře ani v nejmenším, ale osobitým pokorným hereckým projevem je důstojným a přijemným ztělesněním „průvodce“ vzpomínkami na jednoho z nejslavnějších českých umělců a vlastenců.

Iveta Macková, Kult, září 2010

MUCHOVA EPOPEJ JE DIVADELNÍ VÝPOVĚĎ O CELOŽIVOTNÍM SNU

Městské divadlo v Brně uvedlo na Hudební scéně divadelní dílo více než aktuální. *Muchovu Epopej*, dílo mapující život slavného umělce, kterého doma nikdo nechtěl. A vlastně nechce pořád.

Základem scény jsou průsvitná obrovská plátna, za kterými prosvítají Muchovy monumentální práce jako živé obrazy. Pracuje se s názny a s kouzelnou změněním vlaku, kterým Mucha cestuje, či lodi, která převáží dopisy mezi umělcem a jeho vyvolenou, působivý je i náznak Seiny. Tematicky jsou za sebou řazeny v rychlém sledu klíčové obrazy z Muchova života či prokla-

movány jeho idealistické myšlenky. Tady se však hra zadržává, stává se příliš edukativní a popisnou.

Představitelme Alfonse Muchy je Michal Isteník, který naplňuje představu prostého, moravského, idealistického, nepraktického a nesobeckého umělce, je to mlý a bezprostřední chlapec. Neproměňuje se v čase a zůstává stejný i v závěru, kdy se rozhoduje už jako zralý muž odejít do ústraní a tvořit podle svých představ. Ostatní postavy jsou epizodní, procházejí jeho životem. Jen o něco vystoupí do popředí Markéta Sedláčková jako Sarah Bernhardt i jako budoucí žena Marie a Lenka Bartolšicová jako Mme Charlotte, máma umělce. Přidanou postavou od autora je Vroubek, který jediný vnáší do vztahů konflikt. Typický Čecháček, esence české povahy, malířský neuměl, později politik, který zavidí a škodí.

Muchova Epopej je dílo velmi aktuální, přestože se tu o současných tahanicích o jeho dílo nemluví a přesto, že pojednává o událostech před více než sto lety. Vysoce profesionálně provedené, velmi idealizované a v závěrečném vyznění poněkud smutné. To proto, že zjišťujeme, že jsme se jako národ od té doby příliš nezměnili.

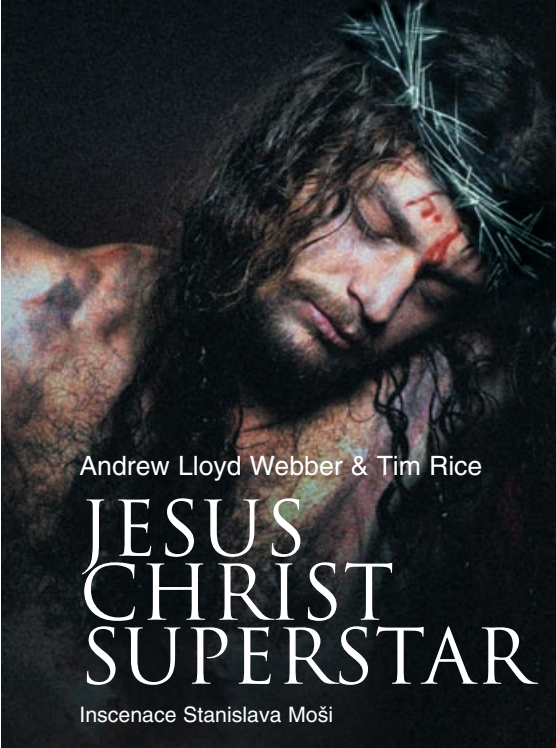
Karla Hofmannová, www.zivotnistryl.cz, 11. 10. 2010

MUCHOVA EPOPEJ – TAK TROCHU JINÝ MUZIKÁL, VE KTERÉM SE NEZPIVA

Základní přístup k dílu byl od autorů velmi moudrý. Tvorba Alfonse Muchy je hodně „profláklá“. Od doby, kdy byly povoleny oprátě technických možností tisku, setkáme se s „Muchou“ na hrmících, pohlednicích, kalendářích, Mucha je na mlýnku na kávu a dokonce jeho dekor najdeme i na nočníku nebo zpětném zrcátku u nákladáku. Docela správně výtvarníci (scéna Simon Caban, kostýmy Simona Rybáková) nezkopírovali na jevišti jediný secesní ornament. Vše se odehrává na čistých a často průsvitných bílých plochách, kde vidíme jenom živé postavy a seskupení, stylově podobná těm, které Mucha maloval. Libretista, scenograf a režisér v jedné osobě dokázal zázračně čarovat s průhlednou tkaninou a se světlem, občas zahaloval scénu do šerošvitu a vytvářel působivou atmosféru, „dýchal“ s hudebou.

Zvláštní pozornost si zasloužil hudba. Aleš Březina je známý jako autor hudby k několika úspěšným českým filmům. V *Muchově epopeji* se asi mohl mnohem svoobodněji „vydovádět“, než při filmové tvorbě. Z jeho díla je cítit tvůrčí svoboda, ale zároveň disciplínu (Svoboda je poznána nutnost – kdo to řekl? Spinoza...?). Březina se nebojí využít nejružnější žánry od sekvencí velkých symfonických básní a la Čajkovskij přes divoký rock osmdesátých let a videňský valčík až po jazz a šanson. Je to barvitá a různorodá hudba, spojená jednotícím rukopisem skladatele. Někdy burácí v mohutném orchestrálním souzvuku, za okamžik zní intimně, v interpretaci jediného hudebního nástroje.

Libretista a režisér v jedné osobě dal svým postavám různý prostor. Samozřejmě ten největší má titulní hrdina, Alfons Mucha. Michal Isteník ho hraje s chutí a nevšední energií. Trocha expresivity mu v tomto „velikém plátně“ sluší. Výborným partnerem mu je kamarád Luděk Marold v podání Jaroslava Matějky. Živelná radost ze života, kterou ti dva předvádají, vyvolává až závist. Takhle krásné a bujare si žít... To musí být nádhěra! Ostatní postavy vstupují a vystupují v příběhu už méně dominantně, každý se zhostil své role tak, aby byla v popředí právě dvojice českých malířů. Snad je nutné se zmínit o hezky napsané i zahrané postavě Gauguina

Andrew Lloyd Webber & Tim Rice

JESUS CHRIST SUPERSTAR

Inscenace Stanislava Moši

Jímavá i vzrušující Superstar

Neexistuje snad v naší zemi populárnější muzikál, než slavné pojetí Webberovy křížové cesty *Jesus Christ Superstar*. Dojemné obrazy, suverénní herecké výkony, dokonalé souznění orchestru totiž z verze brněnského Městského divadla dělá jedinečné, expresivní a divácky strhující představení.

Inscenace vychází z Nového zákona a zpracovává posledních sedm dní života Ježíše Krista z pohledu toho, kdo jej nakonec zradil – Jidáše Iškariotského. Příběh je postaven na stěžejních momentech Ježíšových posledních dní, jako je příjezd do Jeruzaléma, vyhnání překupníků z chrámu, poslední večere, Jidášova zrada v Getsemanské zahradě, stejně jako soud Piláta, Heroda, bičování a následné ukřižování. Ještě než se v roce 2005 dočkala inscenace své premiéry v Brně, po níž byla záhy označena odbornou kritikou jako sukses měsíce, procestovala celou Evropu. Nadšené publikum doma i ve světě obdivují v první řadě dokonalé ztvárnění hlavních představitelů: Dušana Vitázka v titulní roli a Petra Gazdíka (v alternaci s Jánem Jackuliakem) coby Jidáše Iškariotského. V jejich podobě dostává inscenace zcela nový rozměr a divák tak prožívá unikátní divadelní zážitek.

A. L. Webber, T. Rice: *Jesus Christ Superstar*, režie: Stanislav Moša.

Stanem Slovákem nebo Mme Charlotte Lenky Bartolšicové či Nakladatele Dušana Vítázka.

Do příběhu, který stavbou připomíná leporelo (a vsutku, vůbec to nepřekážejí) je připsána dramatická postava, klasický negativní hrdina. Jmenuje se Vroubek, s radostí si ho zahrál Tomáš Sagher, a je to vsutku oživení v jinak skládačkové *Epopeji*. Vroubek je neúspěšný malíř, který se proplétá životem Alfonse Muchy, aby se nakonec stal úspěšným českým politikem a ve své závislosti neuváženým nepřitelem talentovaného a úspěšného Muchy. Neutímš, kdo byl předobrazem této postavy, ale řekl bych, že to bylo „čecháčkovství“.

Epopej Šimona Cabana a Aleše Březiny bude i přes některé mé výhrady k libretu jistě úspěšnou inscenací brněnského Městského divadla. Není to tuctové dílo a pustilo se po nelehké cestě hledání nových, nebo alespoň jiných výrazů hudebně dramatického umění. Držím mu tedy do života palce.

Peter Stoličný, *musical-opereta.cz*, 21. 9. 2010

CABANOVA INSCENACE MUCHOVA EPOPEJ JE SYMPATICKY PATETICKÁ

Městské divadlo Brno uvedlo „vizuální hudební divadelní zážitek“ *Muchova epopej*. Tak nazvali své dílo, které si monumentálností nezádá s *Muchovou Slovanskou epopejí*, jeho autoři Šimon Caban (režie, scénografie, libreto) a Aleš Březina (hudba). Umělec jako workoholik

Ve skutečnosti vzniklo na scéně Městského divadla Brno cosi jako velkoformátový životopisný melodram. Cabanova libreto je vážným, trochu přeintelektualizovaným dokumentárním pásmem – Muchovou biografii v obrazech s dílčími metaforickými přesahy. Postrádá dramatickou osu i jasně formulované téma – pokud jím není vylíčení českého umělce jako workoholika, beztělného dobrodřeje a zaniceného vlastence. Březinova hudba je eklektická, slyšíme v ní citace i ohlasy českých hudebních skladatelů od Smetany po Martinů. Zní pod třinácti inscenací nepřetržitě jako zvuková kulisa, doprovází pohybové výtvarné obrazy a podmalovává mluvené pasáže. Je zvláštní, že slovo je v tomto případě jaksi nemuzické a s hudbou koresponduje zhruba na úrovni mluveného komentáře k filmu, který dramatizuje hudební podkres.

Český Honza v Paříži

Inscenace *Muchovy epopeje* je informacemi i zajímavými momenty z malířova života až přesycena. V paměti utkví Muchovo přátelství s Gauguinem (Stanislav Slovák), podivně odtážené vztahy se ženami a blízké s přítelem Maroldem (Jaroslav Matějka) nebo ztělesnění neschopného, vlezlého a pomlouvačného Čecháčka jménem Vroubek (Tomáš Sagher).

Opravdu krásné a nápadité jsou čistě vizuální obrazy, nejpůsobivější ty „dětské“, kdy i vaničkou krajinu Muchova děství přikryje sněhový závoj, který pak postupně „odtává“. Náznorná a výtvarně vtipná je Muchova umělecká konfrontace s Adolfem Loosem, respektive moderní abstrakcí. Jednou z mála svižných epizod je setkání Muchy (Michal Isteník) se Sarah Bernhardtovou (Markéta Sedláčková) a vytvoření divadelního plakátu k jejímu představení.

„Zážitek“ z *Muchovy epopeje* není jednoznačný. Obrazově silná místa střídají inscenační banality (scény z kavárny či pařížského „domova umělců“), v poměru skoro jedna ku jedné. Oba tvůrci mají zjevně k Muchovi osobní vztah, což dává jejich práci sympatický patos, který se na českých scénách nevyskytuje často. Ale zase: mezi oslavovaným vlastenectvím a potenciálním nacionalismem je tenoulinka hranice... Každopádně odva-

ze Městského divadla Brno a jeho cestě za objevování nových podob českého divadla je třeba vzdát hold.

Marie Reslová, *Kultura.iHNed.cz*, 28. 9. 2010

MUCHOVA EPOPEJ: BAREVNÁ HUDEBNĚ-VIZUÁLNÍ FRESKA ZE ŽIVOTA SLAVNÉHO MALÍŘE

„*Muchova epopej* není životopisným melodramatem, jak by se podle názvu mohlo zdát, není ani o *Slovanské epopeji* a jejím vzniku.“

Jméno malíře Alfonse Muchy se v posledních měsících v médiích, ale i na veřejnosti skloňuje poměrně často. Přesto si nejnovější inscenace Městského divadla Brno – *Muchova epopej* neklade za cíl, jak by se na první pohled mohlo zdát, toto téma jakkoli řešit. Scénář hry *Muchova epopej*, která měla premiéru 18. září 2010, vznikl dávno předtím, než se rozhořel spor o slavné Muchovo dílo. Myšlenka ponořit se do Muchova vnitřního světa, podhalit jeho charakter a okolnosti jeho pestrého života se zrodila v hlavě scénáristy a obdivovatele Muchova díla Šimona Cabana již před třemi až pěti lety. Slovy autora: „*Divadelní hra není o Slovanské epopeji, ale o Muchově osobní epopeji.*“

Hudební scéna bez zpěvu

Ačkoli se *Epopej* odehrává na Hudební scéně, zpěv tu divák neuslyší po celou dobu představení. Tvůrci hry se rozhodli kvůli některým výrazům starodávné češtiny od pěkvečkého projevu upustit. Tento návrh se ukazuje jako mimořádně šťastný, a tak publikum může sledovat hudebně vizuální představení bez křefčovitého zpěvu plného jazykových kudrlinek, který by vyzněl komicky a ubral by dílu na vážnosti.

Hudební mág Aleš Březina

Hudba hraje v celé hře nezastupitelnou roli. Podkrešuje emoce, stupňuje dramaticčnost, také rozeznává jednotlivé momenty malířova života a také umožňuje vhléd do Muchova vnitřního světa. Zde velmi dobře režisér Caban vsadil na autora hudby Aleše Březinu. Březina – známý autor filmové i divadelní hudby (*Kawasakio růže*, *Musíme si pomáhat*, *Elegie zmizělého*,...) nabízí barevnou, sugestivní a podmanivou směsici hudby, která je bezesporu nejsilnější stránkou *Muchovy epopeje*. Přispívá k tomu i bravurní zpracování hudebních melodií orchestrem Městského divadla Brno, který pod taktovkou Ondřeje Tajožského předvádí uhrančivou a neotřelou pastvu pro ucho. Nová i tradiční hudební díla zde ožívají s neuvěřitelnou živelností, něhou i naléhavostí.

Mucha – nestárnoucí workoholik

Mucha v podání Michala Isteníka je zde vykreslen jako citlivý a nadaný umělec, ale pro život tak trochu nepraktický člověk, který neustále bojuje s časem a nepochopením veřejnosti. Isteníkovi se podařilo vykreslit Muchovo vlastenecké srdce a malířský talent. Jeho vnímání světa je plné emocí, lásky, slovanství a nekonečných bojů se sebou samým a okolím. Michal Isteník je povětšinou obecený do prosté bílé haleny s květy, která charakterizuje lásku k vlasti a slovanství. Isteníkovi se sice podařilo dobře proměnit nadšení a emoce mladého Muchy, který se pohybuje v uměleckém světě Paříže, Mnichova, Vídně a New Yorku, ale workoholik Mucha nestárne – ač letá běží, herec zůstává stále stejný ideově i vizuálně. Chybí zde také vážnost vyváženého a stárnoucího Muchy, který se chystá malovat své vrcholné dílo – *Slovanskou epopej*.

Z ostatních hereckých výkonů zaujme Muchův přítel, malíř Marold v podání Jaroslava Matějky, něžná Marie i přisná Sarah Bernhardt v podání Markéty Sedláčkové nebo Hana Kovářiková jako svůdnice – femme fatale a hraběnka Rothschildová. Role prospěchářského Vroubka, který působí destruktivně na Muchu i české

mínění o něm, se zhostil Tomáš Sagher. Tato role je zbytečně dramatická, a už v beztak dramatickém pojetí působí zbytečně vyumělkovaně a nadbytečně.

Scéna - živá a barevná

Živé obrazy - tak by se dala pojmenovat tvorba Muchy na divadelních prknech. Pomocí rafinovaných nasvícení při letném doteku malíře na plátnech vznikají obrazy, za nimiž stojí živí lidé v kamenných pózách. Pohybově bohaté výjevy na plesech, v ateliéru, v hospodě, na cestách nebo v nevěstinci diváka dobře provázejí jednotlivými etapami Muchova života. Na jedničku jsou zvládnuté kostýmy z dílny Simony Rybákové - dobově pestré, elegantní, prosté, jemné, dráždivé - přesně to, co si situace žádá.

Muchova epopej není životopisným melodramatem, jak by se podle názvu mohlo zdát, není ani o *Slovanské epopeji* a jejím vzniku. Naopak se představením otevírá možnost nového žánru. Hudebně divadelní vizuální zážitek, jak si dali autoři díla do podtitulu, přitomně nemine a obohací a smyslově vnímaní bude bezpochyby nasyceno. Milovníci Alfonse Muchy, malířství, ale i dobré hudby a hereckých výkonů, nebudou rozhodně zklamáni. Divadelní představení je vhodné i pro studenty, kteří mohou neobvyklou formou pochopit Muchu jako umělce i člověka.

Kateřina Šebelová, Velká Epocha, 29.9.2010

PŘÁTELSTVÍ V SOUKOLÍ POLITIKY

Po dvaceti letech od vynikající inscenace Milana Páskva vrátila se do Městského divadla Brno proslulá hrá plodného francouzského dramatika Jeana Anouilha *Becket aneb Čest Boží* (1958). Poučený dramaturg Jiří Závíš požádal o zbrusu nový překlad pražského herce i romanistu Jiřího Žáka a k nastudování jeho zkrácené úpravy přizval lublaňského divadelníka Janeze Starinu a jeho slovnice výtvarní a hudební spolupracovníky.

Zručně napsaná, konverzně laděná a rovněž zfilmovaná předloha s mnoha bystrými paradoxy vychází při faktografických licencích z anglické historie 12. století, kdy přímo v katedrále mučednický zahynul pozdější světec Tomáš Becket, který jako saský dvořan a věrný přítel krále Jindřicha II. Plantageneta prošel strmom dráhou vladařova kumpána, kancléře a canterburského arcibiskupa. Více nežli dobová spleť politických a církevních intrik přitahuje dramatika nadčasová rovina rozporuplného přátelství dvou protikladných individualit, téma hledání sebe sama a nalezení vlastní důstojnosti v důsledně naplnění nadosobního poslání. Na ztemnělé, vertikálně členěné scéně s drátěnými výplety předestírá tyto klíčové motivy rozměrný, retrospektivně komponovaný třípůlhodinový večer dramaturgicky poučeně, poetivě a působivě (poslední rozmluva osamělých rivalů na větrné pláni), avšak bez osobitější režijní interpretace celku – pokud ji ovšem nespatřujeme kupříkladu v pitvořivé šaškovské dvojici, se silící stereotypnosti propojující řádku epizodních figur. Hlavní přínos nastudování tak spočívá v solidní, misty až nadprůměrné herecké složce. Spolu s osvědčeným Viktorem Skalou (iniciující francouzský panovník Ludvík) vychutná divák plasticky nejednoznačné kreace obou dobře si rozumějících nositelů divadelních cen – Petra Štěpána v postavě výbušného náladového, avšak intelektuálně submisivního i žárliivosti se šířajícího Jindřicha a Petra Gazdika coby introvertního, silného a obtížným vývojevým obloukem procházejícího titulního hrdiny.

Vít Závodský, Týdeník Rozhlas, 5. 10. 2010

BRNO PROBUDILO PRAŽSKÉ MUZIKÁLOVÉ NADŠENÍ

Soubor Městského divadla Brno přijel do Prahy, aby ukázal, jak vypadá skutečný muzikál. *Probuzení ja-*

ra doslova probudilo Novou scénu Národního divadla a přitomně diváky.

Odvážné dílo *Probuzení jara*, které ukazuje všemožné úhly lásky, hostila pražská scéna po dva dny, a to 24. a 25. srpna 2010. Původně americký muzikál přeložil do češtiny Jiří Jousek. Zcela otevřeně mluví o prvním sexu, zamilování, sexuální orientaci, ale také o problémech, které přinášá neutechající až fanatická touha po sblíženív otce s dcerou. Své místo si nachází i další problém mladých lidí – škola. Morice vyhodí ze školy, co má dělat? Život se mu zhroutil stejně tak jako dříve týrané vlastním otcem. Jak tohle může dopadnout?

Komedie vyústí v tragédii

První polovina je velice komická, vzájemně přibližování především ústřední dvojice, poznávání vlastního těla, včetně smělého sebeuspokojení Jendy přímo na jevišti vžene divákům slzy do očí. Smíchy. Slzy však přijdou i na konci představení. Ale budou to kapičky, které způsobí tragický zvrat, osudný konec mladé lásky, mladých životů. Tato tragédie dokáže vřít za srdce lidi každého věku, i když ukazuje první lásky.

V čem by se měla pražská scéna od té brněnské učit? Především v obsazení. Nebylo herce a zpěváka, který by nedokázal bravurně zvládnout všechny disciplíny, které by měl správný muzikál mít. Tedy žádné činoherní (ani falešné) zpívání v divadelně-hudebním žánru, nýbrž čisté výkony, procítěné podané. Jak je vidět, hra nemusí mít mediálně známé tváře, aby se dala označit za kvalitní. Jedinou představitelkou, kterou můžeme velmi dobře znát z televizních obrazovek, byla Hana Holíšová. Znáť ji můžete z primáčekého seriálu *Velmi křehké vztahy*. V *Probuzení jara* se jak jinak než výborně představila v roli Elsy. Hlavní role se ujala Svetlana Slováková coby Wendla, po jejímž boku se objevil Jiří Mach jako Melchior. Nejkomičtější výkon předvedl Jvořech Blahuta v roli studenta Morice.

Chaos v postavách

I když je dílo vsutku povedené, vytkla bych přítomnost mikrofonů na jevišti. Aktérům by stačily jen porty, pak by se představení více podobalo skutečnosti, nevypadalo by jako koncertní provedení. Stejně tak nebylo moc působivé, když Zdeněk Junák a Jana Musilová představovali rodiče hned několika postavám a k tomu hráli i profesory. Pro nepozorného diváka pak stačí chvilka zamýšlení, aby měl v několika postavách, ztvárněných stejnými protagonisty, chaos.

I přes tato drobná škobrtnutí se přítomným zcela jistě dílo režírovaná Stanislavem Mošou vryje do paměti. Díky mnoha emocím, které herci divákům předávají, a také pro krásné písně, si zážitek ponесou na celý život. Těšme se tedy na další návštěvu brněnských představení.

www.topzine.cz, 27. 9. 2010

„NÁROČNĚJŠÍ MUZIKÁL JSME NEZKOUŠELI“

Herečka Alena Antalová se chystá na hlavní roli Mary Poppins v novém muzikálu Městského divadla Brno.

Šestnáct let vystupuje v Městském divadle Brno, stihla točit i televizní seriály. Přesto roli, ve které se divákům Městského divadla představí od 20. listopadu, považuje herečka Alena Antalová za momentálně nejtěžší. Ztvární postavu Mary Poppins ve stejnojmenném muzikálu. „*Takhle náročný muzikál jsme ještě nezkoušeli. Patří k nejlepším na světě,*“ říká osmatřicetiletá herečka.

Čím je muzikál o kouzelné chůvě Mary Poppins výjimečný?

Tím, o čem pojednává. Řeší stále aktuální téma, že se rodiče svým dětem málo věnují. Muzikál je napsaný tak dobře, vtipně, citlivě a hluboce, že mám problém text

čist, aniž by mi tekly slzy. Kromě toho je velmi náročný technicky.

V čem přesně?

Například když jedna z postav stepuje na stropě hlavou dolů. Technici z toho byli úplně na větví, ale už vymysleli, jak to udělat. Hodně rolí mají malé děti, které ještě neumějí číst. Dalším oříškem bylo hromadné stepařské číslo, které jsme začali cvičit už před půl rokem.

Je muzikál určený pro děti, nebo pro dospělé?

Děti se baví, protože Mary je kouzelná. Ale muzikál je spíš pro dospělé, maminky a tatínky, kteří si myslí, že když donesou domů peníze, rodině to stačí. Muzikál ale nevnučuje moudra. Situace jsou tak dobře napsané, že ta moudra z toho vyplyne. Komedieální a vážná složka se vyvažují.

Máte tři děti. Dotýká se vás role Mary Poppins osobně?

Mám s Mary dohodu. Já ji zahraju nejlip, jak to dokážu, a ona mi pomůže být Mary Poppins pro mé děti. Někdy je mateřství náročné a já ztrácím nervy, křičím, i když nemusím. Mary je vzor i pro mne.

Postava Mary Poppins však není příliš známá.

U nás není zažitá. Ve světě ji ale všechny děti i dospělí znají. Je to pro ně postava jako u nás Pan Tau. Lidé možná netuší, jak velký zážitek muzikál je. Já sama jsem se o Mary Poppins dozvěděla teprve nedávno.

V jaké fázi je zkoušení?

Máme naučené písně a stepařskou scénu. Ale na zkouškách teprve čteme. Mít dva měsíce do premiéry je na české poměry přepych, na světové poměry málo. Na svoji roli mám navíc jen třetinu času, protože Mary se mnou alternují Radka Coufalová a Johana Gazdíkova.

Kde vidíte svoji budoucnost?

V Městském divadle Brno. Lepší podmínky mi v Česku nikdo nenabídí. Myslím si, že co se týče muzikálu, ani neexistují. Je tu nejlepší muzikálová tradice a technické zázemí z celého Česka a Slovenska.

Tomáš Kvapilík, MF Dnes - Sedmička, 29.9.2010

STANISLAV MOŠA BÁSNÍK

Ředitel Městského divadla v Brně Stanislav Moša je osobností dostatečně známou i jako režisér, scénárista a libretista. Rodák z Valašska, který svůj život spojil na

počátku s Ostravou a později s Brnem, psal a píše texty, jež sice fungují především komplementárně, ale jak se ukazuje, mohou vystupovat i samostatně jako samobytná poezie. Takový osud stihl jen výjimečně textaře typu Bulata Okudžavy, Vladimíra Vysockého, Jiřího Suchého, Pavla Kopty, Karla Kryla a některé další. Moša k nim řadou svých básní také patří. Dokládá to citlivě sestavený výbor básní *Víra má...* s podtitulem *Co zaznělo na jevišti* (ve spolupráci s autorem vybrala, uspořádala, předmluvu napsala Drahomíra Vlašínová, ilustroval Jiří Eliška, Větrné Mlýny, Brno 2010).

Básně jsou tematicky rozděleny do pěti oddílů: *Stále se ptám... Co vím? O co se bojím... V co věřím? a Co je tu jisté?* Tři tečky a otazníky jsou tu jistě signifikantní. Jestliže znalost básnickova života je často pramenem poznání jeho tvorby, Mošova tvorba je klíčem k jeho osobnosti, k člověku citlivému, který se bojí samoty a smrti, touží po lásce a hrozí se zla v člověku a ve světě, je to však současně ten, kdo dobře ovládá sémanticko-fonickou frakturu poezie jako sebevyjádření. Obava z falše, nasazování masek a všeobecného předstírání, jež zahlší milování, být silně jako smrt, činí z prvního textu *Divný pocit* („Ve škole,/doma,/na ulici,/mezi lidmi v práci,/podivný,/divný pocit mám,/ze všech že se staly zrůdy,/na očích maj černý brýle/z vnitřní strany zrcadla,/tak jsou vlastně mezi všemi/sami sobě odevzdání.../Divný,/podivný,/divný pocit mám,/uprostřed davu,/že jsem zůstal/mezi všemi sám“ (s. 21). Zmíněný strach ze samoty a smrti (působivá *Pohádka o smrti*) prochází jako červená nit celým svazekem této poezie. Těchto poloh by však bylo na skutečnou poezii málo: básník se ptá, vzrušuje se (*Já jsem ty...*), je emotivní (*Kouzlo růže*) až ke krajnosti (*Sebevrah*), přechází volně do prózy (*Stará píseň*), hledá pevný bod (titulní *Víra má*), bojí se citových ztrát (*Kolik zbylo lásky*), trpí nedostatkem komunikace a prostě lidskosti, narůstá pocit ohrožení, sílí sugestivní setkávání se smrtí, od těla se odpoutává duše (*Létání*), je tu vír vášně, ale i dva epitafy. To, co čtenáři vtaženému do Mošova světa může uniknout, je pocitová a žánrová variabilita jeho poezie, nehledě na uvedená scelující topoi, je tu dost různých motivů, forem a intonací. Snad bude mít tento svazek někdy své pokračování.

Ivo Pospíšil, Kam č. 10 – příloha, říjen 2010

Odbarujte na Vánoce své blízké zážitkem, který si mohou sami naplánovat.

Dárkové poukázky na představení Činoherní či Hudební scény Městského divadla Brno jsou v hodnotě 500,- Kč a k dostání na všech našich pokladnách.

www.mdb.cz

JOSEPH
AND THE
AMAZING
TECHNICOLOR
DREAMCOAT
LYRICS BY
TIM RICE
MUSIC BY
ANDREW LLOYD WEBBER

JOSEF
A JEHO
ÚZASNÝ
PESTROBAREVNÝ
PLÁŠT'
LIBRETO
TIM RICE
HUDEBA
ANDREW LLOYD WEBBER

Úžasny pestrobarevný příběh

Josef a jeho úžasny pestrobarevný plášť pobavi děti i dospělé.

Tolik lidí v dnešní době chodí oděno do černé barvy, Bůh ví proč. A tak, když kdysi Jákob daroval svému nejmilejšímu synovi Josefovi nadmíru slušivý pestrobarevný plášť, který mu všichni včetně vlastních bratrů tolik záviděli, mohl začít jeho úžasny příběh, vrcholící slávou a bohatstvím. Do zlatých biblických časů starověkého Kenaanu a Egypta nás zavádí muzikál *Josef a jeho úžasny pestrobarevný plášť*. Inscenace je divákům předkládána neobvykle, avšak zároveň jednoduše tak, aby ji pochopili i ti nejmenší diváci: věci dávno minulých jsou sice vyprávěny o věcech dávno minulých, přesto nám všem blízkých. V představení je použito rozličných technik, včetně animací. Scéně Ondřeje Zichy vévodí obrovská kniha, kterou otvírá vypravěčka, a tím začíná neuvěřitelný gejzír chytlavých melodií, doplněných o náročná, do detailu propracovaná choreografická čísla. S neutuchajícím elánem a energií vystupuje na třicet účinkujících: jakoby jim byla Hudební scéna malá. Dokáží své publikum natolik strhnout, že malí i velcí jsou příběhem uchváteni. Rozverně žertovny příběh plný humoru, rychle zapamatovatelných songů a dobových tanců, od rockového kankánu až po rumbu, je podívanou ojedinělou a ve vánočním čase doslova pohladí duši...

A. L. Webber, T. Rice: *Josef a jeho úžasny pestrobarevný plášť*, režie: Stanislav Moša. Hrají: Dušan Vitázek nebo Jakub Uličník, Hana Holíšová nebo Radka Coufalová, Stano Slovák nebo Petr Gazdík, Zdeněk Junák nebo Jiří Horký a další. Uvádí Hudební scéna MdB 20. a 21. prosince.

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Znovu nastala doba, ve které šikovní šibalové různého typu, hráči velké politiky, s námi hrají obdobnou hru jako hrdinové téhle hry. Nenechte si ujt ostrý vtíp i humornou nadsázku v satirické inscenaci právě na Silvestra!

Oslavte smíchem příchod Nového roku!

PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA

30. 12. v 19.30 hod.

31. 12. v 17.00 hod.

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
157. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 11. 2010
Náklad 7 000 ks
Titulní strana:
BETLÉM

Pastorála aneb hry vánoční

KOMEDIE & PARTY

Městské divadlo Brno

Stefan Vögel

Dobře rozehraná partie

SILVESTR 2010

Tradiční SILVESTRPARTY
v Městském divadle Brno
již po jedenácté!
31. 12. 2010
od 18.00 hodin
(až do rána Nového roku 2011)

V hlavních rolích
Zdena Herfortová
Ladislav Lakomý
a Jaroslav Dufek

Režie
Stano Slovák

Po skončení slavnostního představení
zábavní program s občerstvením:

- k tanci a poslechu na jevišti hraje
orchestr Městského divadla Brno
- cimbálová muzika Václava Kovářika
- silvestrovská diskotéka Jindry Eliáše
- bohatý silvestrovský
a novoroční raut o několika chodech
- slavnostní přípitek
o půlnoci na jevišti (vše v ceně vstupenky)
- večerem, nocí i ránem provází
Marcela Vandrová

Cena: 2511,- Kč

BVV

Předprodej vstupenek a místenek:
Městské divadlo Brno
Lidická 12, 602 00 Brno
tel.: 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz